

VANDELDRAGER

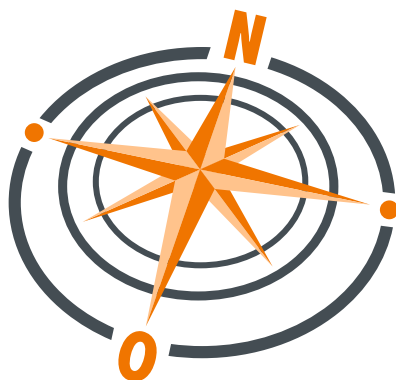
Jaargang 25 - Oktober 2009

nummer 91

Plaats je CV of zoek een baan

op www.charlievictor.nl

charlievictor

Charlievictor is het portaal voor werkzoekende ex-militairen en veteranen.

Charlievictor brengt je in contact met werkgevers door heel het land.

Bent u werkgever? Kijk voor werkgeversinformatie op onze site.

Aanbieding voor VVVGFPi leden:
GRATIS sollicitatietraining ter waarde van € 249,-

charlievictor

is een initiatief van

OpusNovus

www.opusnovus.nl

INHOUDSOPGAVE

Stichting Brigade en Garde

- 2 Veteranen slaan handen ineen

Van de redactie

- 3 Levend Regiment

4 In Memoriam

Vereniging van Oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

- 5 Wetenswaardigheden van onze vereniging
7 In het spoor van de Prinses Irene Brigade
12 Nederlandse Veteranendag 27 juni 2009 te Den Haag

Vereniging van Indië-bataljons van het Garderegiment Prinses Irene

- 14 Veteranendag 2009

Vierde bataljon GRPI

- 15 Reünie 2009

Vijfde bataljon GRPI

- 17 Reüniecommissie 5-GRPI

Zesde bataljon GRPI

- 20 Sireentje nr. 74

Zevende bataljon GRPI, Bataljon Berdjalan

- 21 In memoriam Willem Bruger

Bataljonsnieuw

- 23 Stoters in Uruzgan
25 De Beren in Afghanistan

Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI

- 33 Zorg voor jonge veteranen

Regimentsflitsen

- 38 Van de Regimentscommandant
38 Regimentskalender
39 Vanuit een zonnig Afghanistan
40 Regimentsweetjes

COLOFON

JAARGANG 25, NUMMER 91

De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 2300 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

HOOFDREDACTIE:

Hans Sonnemans
e-mail: hans.sonnemans@zonnet.nl

EINDREDACTIE:

Nelleke Swinkels - van de Vorst
e-mail: nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl
Floris Spinder
e-mail: flyingfloris@hotmail.com

REDACTIE:

Lkol Joost Doense
Maj Emil Kaspers

REDACTIEADRES:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
Tel. 040 - 2665662 en 040 - 2665678
e-mail: 17painfbat.Vaandeldrager@mindef.nl

VORMGEVING EN DRUK

Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© COPYRIGHT:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

UITGAVE:

Drukkerij Gianotten B.V.
Bredaseweg 61, Postbus 9228
5000 HE Tilburg
telefoon: 013 - 542 50 50
fax: 013 - 535 91 75
e-mail: info@drukkerijgianotten.nl

FOTOGRAFIE:

Fotoarchief museum Brigade en Garde Prinses Irene
17Painfbat
Sectie Communicatie, 13
Gemechaniseerde Brigade
Veteraneninstituut
Marius van Leeuwen
Saskia Weijman
Max Wolff
Nelleke Swinkels - van de Vorst

COVERFOTO:

In het spoor van de Prinses Irenebrigade, vertrek uit Arromanche

WEBSITE:

www.fuseliers.net en
www.prinsesirenebrigade.nl

Veteranen slaan handen ineen

TEKST: KEES NICOLAI

VOORZITTER STICHTING BRIGADE EN GARDE

Na ruim een jaar van intensief overleg zijn de drie veteranenverenigingen van ons Regiment het er over eens geworden de verenigingen in een gezamenlijk overkoepelende stichting onder te brengen.

De verenigingen behouden hun eigen identiteit en hun aanspraken op de bestaande subsidies en zullen ook hun eigen reünies blijven organiseren, maar alle faciliterende bestuurswerkzaamheden zullen worden verzorgd door de Vereniging Veteranen GFPI, waarmee deze ook voor de toekomst zijn zeker gesteld. Hoewel de besturen van de diverse verenigingen het al enige tijd met elkaar eens waren over deze samenvoeging, moest er op papier nog veel worden uitgewerkt en moesten de nieuwe statuten uiteraard ook nog worden goedgekeurd door de respectievelijke algemene ledenvergaderingen.

Nu dit traject achter de rug is, kunnen de statuten naar de notaris met het oogmerk om op 11 januari 2010 over een gezamenlijke vereniging te beschikken. Ik wil vanaf deze plaats allen bedanken die aan de totstandkoming hiervan hebben meegewerkt, maar in het bijzonder kolonel Arie Vermeij en overste Andy van Dijk complimenteren voor hun leidinggevende rol in dit proces en voor hun creatieve en voortvarende aanpak.

Wijziging in redactie "Vaandeldrager"

Na het goede nieuws van hiervoor moet ik helaas ook minder prettig nieuws melden.

Nelleke Swinkels heeft na jarenlange inspanningen ten behoeve van ons Regiment in tal van hoedanigheden, te kennen gegeven haar taken als eindredacteur van ons verenigingsorgaan te willen beëindigen. Hoewel wij haar beweegredenen uiteraard alleen maar kunnen respecteren, betekent dit voornemen voor de Stichting een gevoelig verlies. Gelukkig heeft ze in afwachting van een opvolger haar werkzaamheden wel voortgezet en ons bovendien een potentiële opvolger aangedragen, waarmee op zeer

korte termijn de eerste gesprekken zullen worden gevoerd. Ik hoop dat die erin zullen resulteren dat we u in de volgende "Vaandeldrager" een nieuwe eindredacteur kunnen presenteren.

Museumnieuws

Onze onvolprezen conservator, Hans Sonnemans, heeft aangekondigd, dat hij de komende tijd het beleidsplan van onze regimentsverzameling wil updaten en voorts de voorbereidingen wil starten voor een herijking in het kader van de continuering van onze registratie als erkend museum. Het bestuur van de Stichting heeft van harte met deze voornemens ingestemd.

Tot slot wist hij ons ook nog aangenaam te verrassen met de mededeling, dat onze verzameling naar verwachting de beschikking gaat krijgen over een authentieke "Forsonvrachtauto", die in het verleden deel uitmaakte van de inventaris van de Brigade.

Nieuws uit Afghanistan

Uit Afghanistan bereikten ons helaas minder prettige berichten. De Taskforce heeft haar eerste gewonden moeten betreuren, waarover elders in dit blad meer informatie.

Namens u allen wil ik de betreffende slachtoffers veel sterkte en hopelijk ook een voorspoedig herstel toewensen. We leven intens met hen en hun geliefden mee.

Hoewel de eenheid nog volop in beslag genomen wordt door hun missie, wordt er desondanks ook alweer vooruitgekeken. Zo bereikte ons het bericht van de Regimentskapitein, dat de Regimentsjaardag gepland staat op vrijdag 29 januari 2010.

Ik spreek de wens uit, dat alle uitgezonden regimentsgenoten daarbij zullen zijn.

Levend Regiment

TEKST: HANS SONNEMANS, HOOFDREDACTEUR

Staf en Bcie van ons parate Fuseliebataljon, 17 Painfbat GFPI, verblijven op dit moment (half september) in Uruzgan. Acie is druk bezig met het opwerken naar het vertrek in oktober, waar zij hun bijdrage gaan leveren aan de ISAF-operatie. Ccie komt weer terug van het verdiende verlof, nadat zij in juni zijn teruggekeerd. Toch gaan alle Regiments-activiteiten gewoon door. Het nadetachment en de achtergebleven staffunctionarissen doen hiervoor hun uiterste best. Er zijn ook veel vrijwilligers die een handje toesteken en de besturen van de stichting en de verenigingen werken gewoon door. Het detachement op Prinsjesdag staat er zoals altijd; de reünies worden zo goed mogelijk ondersteund; beëdigingen worden uitgevoerd, de Regimentsverzameling blijft op woensdag en op afspraak open en deze Vaandeldrager viel gewoon bij u op de deurmat. Het getuigt allemaal van een levend Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Natuurlijk kijken we uit naar de Regimentsjaardag in januari 2010, als (bijna) alle Fuseliers het Afghaanse zand weer voor het Oirschotse hebben verruild. Graag in blakende gezondheid natuurlijk!

Website www.fuseliers.nl

Vanaf 1998 is de site van de historische collectie van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene online.

Vanaf 2001 (bij het 60-jarig jubileum) groeide de site uit tot een echte regimentssite waarop allerlei informatie te vinden is. De laatste jaren werd het te stil op de site. Dat past natuurlijk niet bij een bloeiend en actief garderegiment "in het Oirschotse Zand". Met het aantreden van Henk Goos als webmaster heeft de regimentssite een geweldige facelift gekregen. De geschiedenis en de verhalen achter de tradities staan weer centraal maar er is veel meer! De site wordt nu weer actueel gehouden.

De regimentskalender is voortaan online te raadplegen, met daarop zoveel mogelijk gedetailleerde informatie. Er is een gastenboek en alle Vaandel-dragers, vanaf december 2001, zijn te raadplegen en te downloaden. Alle verenigingen kunnen hun informatie kwijt op een eigen plaats op de site. Er is ruimte voor beeld- en geluidsfragmenten, zoals bijvoorbeeld het programma "Verre Verwanten" van 8 augustus j.l. met Genmaj Rudi Hemmes en de conservator van de Regiments-verzameling. Er zijn links naar de diverse Hyves groepen die met Fuseliers te maken hebben en zelfs naar een speciale LinkedIn groep van Fuseliers. Deze laatste is opgestart door Richard Gerestein en het belooft een soort digitale businessclub GFPI te worden! Kortom, ook op het wereldwijde digitale web zijn de Fuseliers als bruisend Regiment aanwezig.

Beste Willem

"Old soldiers never die..." is de tekst boven de rouwbrieff van Willem van der Veer, geboren op 21 maart 1917 en overleden op 9 september 2009. Drager van de Bronzen Leeuw, Drager van het Verzet Herdenkingskruis, veteraan (meidagen 1940, Brits-Indië 1943, verzet in Nederland, bevrijding, politio-nale acties in voormalig Nederlands Indië, Korea), auteur van diverse (oorlogs)romans. Inderdaad, een moedig, avontuurlijk en vol bestaan, zoals de rouwbrieff verder vermeldt.

"Beste Willem" was bijna elf jaar lang een vast rubriek in de Vaandeldrager. Het was een correspondentie tussen Willem van der Veer en mijzelf, in de periode 1990 – 2001. Ik stelde wat vragen en de veteraan – auteur gaf antwoord. In de loop der tijd ont-

stond een vervolgverhaal met een persoonlijke inleiding. Het werd ook de meest gelezen rubriek in de Vaandeldrager in die periode. In nummer 60, april

2001, kwam het einde van de rubriek: "Allerlei zaken passeerden in de loop der tijd: jouw tachtigste verjaardag, mijn huwelijksdag, de ontruiming van je huis ten gevolge van de dreigende watersnood, de geboorte van mijn zoon Walter. (...) De vitale zeven-tiger werd vitale tachtiger. De "snotneus" zoals je mij in het begin bij voorkeur noemde, werd langzamerhand iets meer volwassen," aldus uw hoofdredacteur in die tijd.

In de laatste aflevering van de rubriek werd al vooruitgekeken naar de toekomst en de Vaandeldrager nieuwe stijl. Willem zou hieraan zijn medewerking blijven verlenen en er was zelfs al een "werktitel" voor de eigen rubriek. Helaas, zover kwam het niet. Later in dat jaar 2001 kreeg Willem een hersenbloeding en werd daarna belemmerd in zijn zelfstandig functioneren. Het afscheid van toen, op papier, is nu definitief geworden. Vaarwel Willem!

IN MEMORIAM

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Moge zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

P. Schepers		2008	Son
H. ter Beek	05 juli	2009	Drachten
Mevr. H. Bergsma - Greenway	03 augustus	2009	Enschede
G. Buijzen	29 augustus	2009	Roosendaal
W. van der Veer	09 september	2009	Alphen aan de Rijn
A. Verbeek	16 september	2009	Ossendrecht

Vierde bataljon GRPI

A. van der Veen (Lt. MT)	04 juni	2009	Amersfoort
--------------------------	---------	------	------------

Vijfde bataljon GRPI

H. Verwaaijen	15 juli	2009	Doornenburg
H. Arfman	augustus	2009	Doetinchem

Zesde Bataljon

P. van Arkel	07 april	2009	Naarden
A. v.d. Hoogen	29 juni	2009	Beek
A. Laros	08 juli	2009	Doorn
J. Laan	19 augustus	2009	Hoogkarspel

Zevende Bataljon GRPI

G.H. Diddens, 2e Cie	29 mei	2009	Nijeholtwolde
J.P.M. Cornelissen, 4e Cie	25 mei	2009	Maastricht
Willy van der Made-Bergs			
echtbg. van F. van der Made, 4e Cie	06 juni	2009	Voorburg
Johanna Jansen-de Munk			
echtbg. van P.J. Jansen, 4e Cie	14 juni	2009	Haarlem
Th. A. Wiggers, Staf	13 juli	2009	Lettele
W. J. Bruger, Staf	17 augustus	2009	Rheden
J.de Ruijter, Staf	07 september	2009	Veenendaal

VVOGFPI

R. van der Vecht	27 maart	2009	Harderwijk
------------------	----------	------	------------

VERENIGING VAN OUD-STRIJDERS KONINKLIJKE NEDERLANDSE BRIGADE PRINSES IRENE

Ereburger van de stad Wolverhampton

Voorzitter: R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.

Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

“Wetenswaardigheden van onze vereniging”

TEKST: RUDI HEMMES, VOORZITTER VAN DE VERENIGING VAN OUD-STRIJDERS VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE BRIGADE “PRINSES IRENE”

23 juni: Fietstocht van Normandië naar Den Haag

Na een gezellige avond in Arromanches, waarbij aan de deelnemers duidelijk werd wat onze Brigade in Engeland en na de landing in Normandië had gedaan, gaven Ton Herbrink en Frans van der Meeren het startsein met behulp van een invasiekoord. Bij de plaquette voor de ingang van Kasteel St. Côme werd verteld van de ervaringen van de Brigade en er werd een krans gelegd.

Ook in Beringen, Tilburg en Hedel werd verteld over de ervaringen van de Brigade tijdens de veldtocht.

Ervaringen uit de veldtocht worden verteld in Beringen

Een tussenstop werd nog ingelast bij Kapitein Kroon, jongste Ridder in de Militaire Willems Orde, die in 's-Hertogenbosch de ploeg en begeleiders met koffie en een Bossche Bol ontving.

Na Hedel werd nog een omweg gemaakt via Schoonhoven waar juist een ontvangst van veteranen plaats vond door de burgemeester. Daar werd gemoreerd dat, na de opheffing van de Brigade in 1945, de mensen die nog niet naar huis konden, in Schoonhoven waren gelegerd.

In Den Haag ontving de Burgemeester de fietsploeg op de Veteranendag bij de plaquette die herinnerde aan de binnenkomst van de Brigade als eerste geallieerde eenheid op 8 mei 1945. Na te hebben deelgenomen aan het defilé werd de fietsclub ontbonden, na een zeer geslaagd evenement dat de aandacht weer eens wist te vestigen op de Prinses Irene Brigade.

Vertrek van Battle Group 10

Op 2 juli vertrok de eerste shift van Battle Group 10, die in Uruzgan wordt ingezet onder commando van de commandant van het 17e Garde Bataljon Fuseliers Prinses Irene. Om 07.00 uur moesten worden ingecheckt en vóór die tijd moest Kolonel Jacobs namens de Commandant van de Krijgsmacht afscheid van hen nemen, waarna Ton Herbrink de uitzendkaars ontstak en afscheid nam van de vertrekkenden. Daarna was het nog 5 weken elke dinsdag

Tony Herbrink overhandigt de uitzendkaars aan maj. Serge van het B-team

en donderdag een vroegertje om de volgende 10 shifts van de battle group goede reis en veel krijgsmansgeluk te wensen. Jampie Kuneman en ik deden dat namens de oud-strijders met een slokje Calvados. Zo nu en dan vertrok er nog een Marinier of een Stoottroeper die nog geen koord had ontvangen. Als we ze konden vangen werd daar dan ook voor gezorgd.

Charlie Cie terug

In de namiddag van 24 juli landde de eerste shift van de terugkerende Charlie Compagnie op de Vliegbasis Eindhoven. Het was een ontroerende ontmoeting met gewonde maten die naar Nederland waren gestuurd om te worden geopereerd en die de thuiskomst van hun makkers op het vliegveld niet wilden missen.

Na nog vijf shifts was de Charlie Cie weer helemaal terug. De shift die op zondagavond op Schiphol landde werd helaas gemist maar de andere vier keren dat er op Eindhoven werd geland konden de Fuseliers welkom worden geheten namens alle oud-strijders.

5 augustus: Prinses Irene 70 jaar

Namens alle leden van onze Vereniging van Oud Strijders heb ik Mevrouw van Lippe Biesterveld hartelijk gefeliciteerd op haar verjaardag. Zij heeft mij gevraagd haar dank aan u allen over te brengen, wat ik hierbij graag doe. Wij wensen haar toe dat zij nog vele malen deze dag in goede gezondheid mag vieren.

8 augustus: Teleac uitzending over landing Prinses Irene Brigade augustus 1944

Wij waren heel gelukkig met de aandacht die de EO gaf aan de landing van de Prinses Irene Brigade in Normandië 65 jaar geleden. De uitzending werd door Teleac opgenomen in ons Museum in Oirschot. Wij ho-

pen dat velen de uitzending op Radio 5 op 8 augustus hebben gehoord. Mocht dat niet het geval zijn dan kunt u via de website www.fuseliers.net onder het kopje actueel de uitzending nogmaals beluisteren.

3 september: Preview Omroep Brabant televisie serie Oirschot-Uruzgan

Op Omroep Brabant TV is elke vrijdag op elk heel uur, te beginnen om 19.00 uur, een episode te zien van een documentaire waarin in het afgelopen jaar vier militairen, waaronder fuselier Gerco, zijn gevolgd tijdens hun voorbereiding op de uitzending, hun verblijf in Uruzgan en hun terugkeer. Elke week begint op vrijdag een nieuwe episode. De serie loopt tot Kerstmis. De documentaire ging in Oirschot op 3 september onder grote belangstelling in première.

7 september: Herdenking Beringen

Omdat de zondag niet zo geschikt werd geacht door het gemeentebestuur werd op maandag 7 september de bevrijding van Beringen herdacht. Het was een heel officieel gebeuren waarbij de Belgische Koning was vertegenwoordigd. Het was een geslaagde herdenking ondanks het feit dat het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene, wegens verblijf in Afghanistan, slechts was vertegenwoordigd door Kolonel Jacobs en Kapitein Spiertz.

Bloemenhulde bij het monument in Beringen

Fotoserie mevrouw Milhailova

Een van oorsprong Russische mevrouw Mikhailova is nu woonachtig in Nederland en studeert Documentaire- en Portretfotografie aan de vakschool in Rotterdam. Zij zou graag een project doen waarin zij mensen die in de Tweede Wereldoorlog hebben gestreden portretteert anno 2010, 65 jaar na afloop van die oorlog. Zij wil op die manier de boodschap doorgeven dat onze vrijheid een kostbaar goed is waar onze voorouders voor hebben gestreden. Bij het project staan integriteit en respect voorop waarbij zij de veteranen wil eren door hen een gezicht te geven. Wie aan dit project zijn medewerking wil verlenen en zich wil laten portretteren moet zich melden bij onze secretaris, die dan contact opneemt met mevrouw Mikhailova. (Frans van der Meeren, tel: 0164-241119 of e-mail: f.van.der.meeren@home.nl).

Opening museum in Middelburg op 30 oktober

Op 30 oktober opent Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Margriet het Historisch Museum van Zeeland. In het museum is veel plaats ingeruimd voor Zeeland in de Tweede Wereldoorlog. Leden van onze vereniging die in de winter van 1944 - 1945 in Zeeland waren gelegerd en bij de opening aanwezig willen zijn, kunnen zich opgeven bij onze secretaris. (Frans van der Meeren, tel: 0164-241119 of e-mail: f.van.der.meeren@home.nl).

In het spoor van de Prinses Irene Brigade

TEKST: KOLONEL BD TONY HERBRINK

Het was een grote verrassing, maar ook een vreugde en trots opwekkend bericht dat de veteranen in het algemeen en die van de Prinses Irene Brigade in het bijzonder in de schijnwerpers zouden worden gezet door middel van een te houden fiets-prestatie-tocht over dezelfde route die de Prinses Irene Brigade in 1944-1945 heeft gevolgd..

In het maandblad voor veteranen "Checkpoint " zei Martin Elands: "Wij zijn erg blij met de warme belangstelling en de perfecte medewerking van het Garde Regiment Fuseliers "Prinses Irene" en de Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene" Vooral de rol van enkele oud-strijders van de Irenebrigade is onbetaalbaar. Hun aanwezigheid in Normandië en op tal van routeplaatsen brengt de

Ons Bataljon in Uruzgan

U leest van de ervaringen van het 17e Bataljon in Uruzgan elders in deze Vaandeldrager. Tot onze schrik hoorden wij op 6 en 7 september van een tweetal gesneuvelden en enkele gewonden door bermbommen. Wij leven mee met de nabestaanden van de mannen die omkwamen en met de makkers van de gesneuvelden. Wij hopen dat de gewonden snel weer zullen herstellen.

Wij zijn ervan overtuigd dat onze mannen en vrouwen hun taak daar voortreffelijk uitvoeren en wij wensen allen toe weer heelhuids naar Nederland terug te kunnen keren. Wij wensen hen, uit de grond van ons hart, veel krijgsmansgeluk.

Koorduitreiking

Op 2 december staan een beëdiging en koorduitreiking op de agenda. Ik hoop dat velen in de gelegenheid zijn dan in Colijnsplaat aanwezig te zijn.

Ik kijk naar u uit.

geschiedenis tijdens de fietstocht pas echt tot leven." Op 22 juni 2009 was het verzamelen geblazen in Normandië, om precies te zijn in Courseulles sur Mer, waar onder meer de brigadestaf in 1944 aan wal werd gezet.

Frans van der Meeren en ikzelf werden door de zorg van het Garderegiment naar Courseulles sur Mer gebracht, met achter het stuur de kapitein Benjamin Hoeberichts en als reservechauffeur zijn vriendin Monique.

De aanwezigheid van de twee oud-strijders was in de plannen opgenomen zodat zij bij de aanvang van de fietstocht het startsein konden geven en om op de plaatsen, die in het vaandel zijn vermeld, een korte weergave te doen van hetgeen er zich in 1944 en 1945 in de verschillende plaatsen afspeelde.

Het fietsteam bestond uit :

- 1 ploegleider;
- 12 fietsers veteranen;
- 3 fietsers begeleiders van Veteranen Instituut;
- 1 begeleider met volgauto.

Daarnaast waren aanwezig een arts/masseur en een verzorger voor services en communicatie.

Gezellig vragenuurtje voorafgaand aan het diner

Voor aanvang van het diner, samen met de leden en begeleiders van het fietsteam, werden in het hotel Le Gytan in Courseulles sur Mer vele vragen afgevuurd op ons, oud-strijders. Het was een bijzonder aangenaam en gezellig vragenuurtje.

Qua heftigheid en emotionaliteit was het welhaast vergelijkbaar met "Hellfire Corner nabij Saint Côme" in Augustus 1944, met dien verstande dat er uitsluitend vrolijke en lachende gezichten te zien waren en er werd niet met scherp geschoten!

De stemming was uitstekend en hartverwarmend en het werd nog beter toen kapitein Benjamin Hoeberichts bekend maakte dat hij zijn vriendin enkele ogenblikken tevoren, op het strand van Courseulles, ten huwelijk had gevraagd.

Alhoewel de fietsers de nodige terughoudendheid betoonden voor wat betreft het innemen van sterke drank, werd er toch uitbundig getoast op het verloofde paar.

Dinsdag 23 juni

Voor de fietsers was de eerste etappe van de tocht aan de orde. 189 km. Van Arromanches naar Forges les Eaux. 06.45 uur bagage inladen. Alle fietsers verschenen in een keurig fietstenu in oranje-blauwe

Een deel van de fietsers bij ons hotel in Arromanche de avond voorafgaande aan de start

kleur, met op de rug onder meer de tekst: "In het spoor van de Irenebrigade". Om 07.00 uur (voor de fietsers) een stevig ontbijt. Mijn ontbijt werd onderbroken door een telefonisch interview met de heer Ruud de Wild van Q-Radio, die graag wilde weten waarom de fietstocht werd gehouden en ook waarom er elk jaar opnieuw herdenkingen moeten worden gehouden, terwijl de oorlog al 65 jaar achter ons ligt.

Kort samengevat komt het antwoord op die vragen neer op het volgende.

De fietstocht is georganiseerd om de veteranen te eren en te danken omdat zij hebben bijgedragen de zo zeer verlangde vrede en vrijheid terug te krijgen en voor latere jaren ook te behouden.

De jaarlijkse herdenkingen moeten er voor zorgen dat niet wordt vergeten dat de herwinning van de vrijheid enorm veel bloed, zweet en tranen en heel veel jonge mensenlevens heeft gekost.

Na verplaatsing naar het hoge gebied, even buiten Arromanches (Table d'Orientation), werd stil gestaan bij wat er gebeurde op 6 juni 1944 op de verschillende stranden, bij het aanslepen van de caissons vanuit Zuid-Engeland naar Arromanches, bij de bouw van een kunstmatige haven, hoe men aanvankelijk landde op de stranden en hoe de gevechtsgroepen van de Irenebrigade dat konden doen met gebruikmaking van de gebouwde kade en bruggen naar het strand.

Om 08.35 uur werd gestart met de fietstocht door met de voorste fietsen door het invasiekoord te gaan, waarmee de twee oud-strijders de weg hadden afgezet.

Met de kreet: een, twee, drie, go!! kwam de fietsploeg in beweging.

Na ongeveer 65 km werd, om 11.35 uur, een pauze gehouden om de inwendige mens te versterken. Op het programma stond dat er een KLEINE lunch zou zijn, maar het bleek dat het woord "klein" verschillend uitgelegd kon worden.

Champagne en "soft drinks"

Na de lunch stonden er nog 35 km op het programma, die afgelegd moesten worden naar Pont Audemer.

Voor het gemeentehuis in Pont Audemer was men bezig om de tafel te dekken, niet voor een maaltijd, maar wel met glazen en volle flessen champagne en "soft drinks".

Omdat de locoburgemeester en zijn stafleden, naar hun zeggen, redelijk goed Engels konden verstaan, werd besloten dat de toespraken gehouden zouden worden in de Engelse taal. Om 13.15 uur arriveerde

het complete fietsteam bij het gemeentehuis. Nadat iedereen zijn plaats had ingenomen, nam kapitein Hoeberichts het woord en verklaarde, in goed Engels, dat wij bezig waren om de tradities van de voormalige brigade "Prinses Irene" in de praktijk te brengen en dat de fietstocht daarbij een zeer bijzonder middel was om de geschiedenis nog eens goed voor ogen te krijgen.

Vervolgens kreeg ik het woord. In grote lijnen gaf ik inzicht in de opmars naar Pont Audemer, hoe wij waren reengezeten op de voertuigen van de verkenningsafdeling van de Belgische brigade Piron tot aan de buitenwijk van Pont Audemer en de verdere opmars door de stad door de infanterie pelotons van de 1ste gevechtsgroep. "Het geluk was met ons, want de Duitsers hadden gedurende onze opmars weliswaar de bruggen opgeblazen, maar ook de opstellingen in Pont Audemer zo goed als ontruimd. Wel vuurden zij artillerievuur af op de stad, waardoor zes makers werden gewond en afgevoerd".

Bij het doorzoeken van de huizen kwamen nog enkele Duitse soldaten voor de dag, die het – naar eigen zeggen – welletjes vonden en zich ook zonder meer krijgsgevangenen lieten maken. Het waren er niet meer dan zes. Na dit verhaal werd door Frans en mij een krans gelegd bij het monument en werd een minuut stilte in acht genomen voor de gesneuvelde collegae.

Tot slot nam de locoburgemeester het woord. Hij week wel af van de afspraak door zijn toespraak in het Frans te doen, maar we hebben heel goed begrepen dat hij vol lof was over de Prinses Irene Brigade, heel in het bijzonder vanwege de bevrijding van zijn stad, Pont Audemer.

Na zijn toespraak werden wij allemaal uitgenodigd om een drankje te nuttigen en werd de door het bevoorradingssteam ingekochte lunch verorberd.

Rond 14.00 uur werd afscheid genomen van de locoburgemeester en zijn staf, met nogmaals dankzegging voor de ontvangst. De fietsers begonnen aan de laatste 40 km voor die dag.

Circa 16.15 uur werd nog een pauze ingelast voor de fourage en om 18.20 uur bereikten zij het eindpunt van de eerste fietsdag, Forges les Eaux.

Na de plechtigheid in Pont Audemer reed de kapitein Hoeberichts, met zijn verloofde en met de oudstrijders, terug naar Nederland.

Woensdag 24 Juni en donderdag 25 juni

Tweede etappe voor de fietsers van Forges Les Eaux naar Hem. Een afstand van 180 km. Hierover zijn geen bijzonderheden te vermelden. We kregen in

Klaar om het spoor van de Irenebrigade te volgen

Nederland al snel het bericht dat de tegenwind voor de fietsers beduidend sterker was dan op de eerste dag en dat de renners langs de indrukwekkende slagvelden van de Eerste Wereldoorlog fietsten. Op afstand leefden wij met de fietsers mee en we zagen al uit naar onze volgende ontmoeting. Ook mag vermeld worden dat de oudste fietser, Paul Koper, op die dag zijn 68ste verjaardag vierde.

De volgende dag – 25 juni – kwamen wij als oudstrijders van de Irenebrigade weer in beeld. Deze etappe ging van Hem naar Oirschot. De wind was nog steeds tegen, maar had gelukkig aan kracht ingeboet. Dat was maar goed ook, want de door de fietsers af te leggen afstand was die dag bijna 260 km. Omdat in de namiddag, circa 15.00 uur Beringen zou worden bereikt, werden voorzitter en plaatsvervangend voorzitter van onze vereniging, Rudi Hemmes en ikzelf, naar Beringen gebracht om daar ter plaatse de fietsers te ontvangen.

Bij het monument aan het Albertkanaal waren behalve wij ook aanwezig een schepen (wethouder) van de gemeente Beringen, een tweetal Belgische veteranen met vlag, de directeur van het Veteranen Instituut, Kapitein ter Zee, Frank Marcus, de heer Tony Roosen, voorzitter van het Bevrijdingscomité van Beringen. De directeur van het Veteranen Instituut hield een zeer goede inleiding, waarin de doelstellingen van de fietstocht duidelijk aan de orde kwamen.

Onze voorzitter, Rudi Hemmes, vertelde over de rol van de brigade-eenheden bij de verovering van de stad en de directe omgeving.

Er werd opnieuw een krans gelegd gevolgd door een minuut stilte. De plechtigheid werd besloten door de schepen van Beringen, die eindigde met de uitnodiging om in het gemeentehuis nog even een drankje te komen drinken.

De rit van Beringen naar Oirschot (70 km) werd kort onderbroken aan de grens in de gemeente Bergeijk, ten zuiden van Valkenswaard, waar een monument herinnert aan de doorkomst van de Prinses Irene Brigade op 21 september 1944 om 00.30 uur in de nacht. Hier werd een stuk van de Limburgse vlaai genuttigd, die door de echtgenote van een van de fietsveteranen was meegebracht. Daarna werd de fietstocht voortgezet naar de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot voor diner en nachtrust.

Vrijdag 26 Juni

De laatste etappe van de fietstocht van Oirschot naar Den Haag, een afstand van 170 km. Startpunt de kazerne in Oirschot om 08.30 uur. Geplande aankomst bij het stadhuis van Tilburg 09.35 uur. Om 09.00 uur waren ook wij weer in Tilburg aanwezig in gezelschap van Frank Marcus, wethouder Hamming van Tilburg, een aantal gemeenteraadsleden en Annemiek Steenbekkers, journaliste van het Brabants Dagblad in "fiets-tenu" om de afstand van Tilburg via 's-Hertogenbosch naar Hedel mee te fietsen.

Hetzelfde programma als in Beringen. Sprekers en kranslegging bij het monument van de Vaandel-drager. Na de plechtigheid direct door naar Den Bosch om koffie met Bossche Bollen te nuttigen in het café van kapitein Marko Kroon (onlangs onderscheiden met de Militaire Willemsorde), waar ook een van de wethouders van Den Bosch aanwezig was. De Brabantse gezelligheid nodigde uit tot een langer oponthoud, maar er waren afspraken gemaakt in Hedel en dat maakte het noodzakelijk de rit voort te zetten. Onder luidruchtige dankzegging aan Marko verlieten de fietsers en wij de stad, onder begeleiding van de politie.

De fietsers nemen deel aan het defilé tijdens de Nationale Veteranendag

In Hedel was iedereen die de plechtigheid wilde bijwonen aanwezig. De burgemeester, mevrouw A.H. Boerma-van Doorne, was er met enkele raadsleden, de zesde klas van de basisschool "De Zaaier", de geschiedschrijver van Hedel, de heer van Engelen en een groot aantal bewoners van Hedel. Dit keer deed Frans van der Meeren verslag. Hij heeft in 1945 in Hedel de gevechten meegemaakt. Ook hier was duidelijk dat de bevolking van Hedel de oud-strijders nog steeds dankbaar is voor hun inzet.

De burgemeester nodigde het hele gezelschap uit om samen met haar iets te eten en te drinken. Voldaan en dankbaar werd afscheid genomen en werd de laatste etappe van 100 km naar Den Haag ingezet. De route ging door Zaltbommel, Herwijnen, Vuren, Gorinchem en Schoonhoven.

In deze laatstgenoemde plaats was een pauze voorzien in het Bastion, waar op dat moment een regionale veteranenbijeenkomst was. Hier was destijds het restant van de Brigade, na opheffing in december 1945, enige tijd gelegerd in de Van Heutzkazerne en enkele barakken. Majoor Scherpenberg was toen de commandant en kapitein Tony Herbrink plaatsvervangend commandant. Rudi Hemmes en ik werden door Robert Witsen van het begeleidingsteam naar Den Haag gebracht, waar we in de Alexanderkazerne met de fietsers een barbecue hadden en de nacht zouden doorbrengen.

Zaterdag 27 Juni

Om 08.00 uur stond Robert Witsen weer voor de deur van de kazerne om ons naar de Grote Kerk te brengen, alwaar de burgemeester van Den Haag, Josias van Aartsen, de fietsers zou ontvangen. Na aankomst van de burgemeester en zijn gevolg kwamen de fietsers aangereden.

De leider van het fietsteam, LKol der Fuseliers Marcel Duvekot, vertelde kort wat er ging gebeuren en gaf toen het woord aan de burgemeester.

Hij heette allen welkom, feliciteerde de fietsers met de geleverde prestatie en dankte de Irenebrigade voor alles wat zij had gedaan om mee te helpen de vrede en de vrijheid terug te brengen. Onze voorzitter gaf nog enkele bijzonderheden omtrent de binnenkomst in Den Haag op 8 Mei 1945 en legde, tezamen met Regimentsadjutant Jeroen van Dijk van het Garde Regiment Fuseliers "Prinses Irene, een krans bij het monument. Een minuut stilte werd gevraagd om de gesneuvelden van de brigade te gedenken.

Overste Duvekot vertelt de Prins van Oranje over de bijzondere tocht

Waardig slot van de fietstocht

Om de fietstocht goed en waardig af te sluiten, was besloten om deel te nemen aan het grote defilé van de veteranen. Daarvoor werd er verplaatst naar het Malieveld.

Er was een zee van tijd voordat wij ons klaar moesten maken voor het defilé. Na de koffie en een flink stuk gebak, gingen wij hier en daar een praatje maken met andere veteranen, in het bijzonder die van de Indië-bataljons. Ik kreeg ook nog gezelschap van een van mijn kleinkinderen.

Rond 13.00 uur werden wij verzocht om onze plaats op te zoeken voor de opstelling voor het defilé.

Collega Kuneman had de route verkend en wist ons de weg te wijzen. Drie Fuseliers in het mooie rode Gala-uniform liepen met ons mee in de stoet. Wij vielen dus extra op.

Langs de hele route was er publiek aanwezig aan beide kanten van de weg. Het deed een beetje denken aan de intocht in mei 1945. Grote mensenmassa. Het verschil met 1945 was dat er toen geen af-rasteringen langs de wegen stonden en dat duidelijk zichtbaar was, dat de mensen een barre hongerwinter hadden overleefd.

Het handgeklap en de juichkreten waren in beide gevallen overigens overweldigend. Op de Lange Voorhout probeerde de NOS nog, al marcherende, een soort interview af te nemen, maar van militaire zijde werd de verslaggeefster verordonneerd niet in de stoet te komen.

Tot slot

Tot slot wil ik graag opmerken dat de fietstocht bijzonder goed georganiseerd was, dat alle fietsers de eindstreep haalden (gefeliciteerd!) en dat daardoor de Koninklijke Brigade "Prinses Irene" opnieuw goed op de kaart is gezet.

Hulde aan de heren van het Veteranen Instituut voor de zeer goede voorbereiding, voor de goede leiding en verzorging van het fietsteam en de goede zorgen voor de oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene". Hulde aan de fietsers voor de geleverde prestatie. Bijna 800 km in vier dagen. Dat is geweldig! Hetzelfde geldt voor het Garde Regiment Fuseliers "Prinses Irene". De regeling van het vervoer voor de oud-strijders naar en van Normandië, naar en van Beringen, naar en van Tilburg, Hedel en Den Haag was perfect geregeld. Iedereen geweldig bedankt voor de aandacht, erkenning, waardering en respect voor veteranen in het algemeen en ons in het bijzonder.

Ook premier Balkenende is onder de indruk

Nederlandse Veteranendag 27 juni 2009 te Den Haag

TEKST: DR. GILLES W.B. BORRIE

Gilles Borrie: "Nadat de meisjes een voordracht hadden gehouden, boden zij mij een prachtige tekening aan, alsmede een gedicht, getiteld: "De kleuren van de oorlog", dat met allerlei kleurtekeningen was versierd en kreeg ik nog een boekenbon. Je begrijpt dat ik wel een beetje verrast was met deze "cadeautjes" en de tekeningen hebben een mooie plaats in mijn studeerkamer gekregen."

Onderstaande tekst is uitgesproken door Gilles Borrie, lid van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene tijdens de plechtigheid in de Ridderzaal op 27 juni 2009

Koninklijke Hoogheid, Excellenties, dames en heren, jongens en meisjes,

Het was op de 24ste oktober 1944 dat Bergen op Zoom door de Canadese troepen werd bevrijd. Tanks reden de stad binnen en verzamelden zich op het Marktpllein, soldaten verspreidden zich in de straten en al spoedig verkeerden zij in de huizen, waar de bewoners getrakteerd werden op sigaretten en chocolade. De stad was in een onvoorstelbare feestelijke stemming.

Ik was in september 1944 negentien jaar geworden en zou na de oorlog medicijnen gaan studeren. Kort na de bevrijding van Bergen op Zoom meldde ik mij als oorlogsvrijwilliger bij het betreffende bureau van de Nederlandse Strijdkrachten in Antwerpen en werd gelegeerd in een kazerne in St. Nicolaas.

Tijdens een paar verlofdagen in Bergen op Zoom, vlak vóór de kerstdagen, had ik een gesprek met kolonel Loringh van Beek van de Prinses Irene Brigade, die intussen gelegeerd was in een middelbare school, recht tegenover het woonhuis van mijn ouders. Binnen een paar dagen was ik bij de Brigade in dienst.

Sedert de bevrijding van het Zuiden hadden meerdere jonge mannen, afkomstig uit het zuid-oosten van Brabant, zich als oorlogsvrijwilliger bij de Irene Brigade gemeld. Ik ontmoette later ook enkele van hen in Zeeland, waar wij waren gelegeerd en ik werd opgeleid voor de medische dienst.

In Zeeland kregen wij toen in april '45 geheel onverwacht bericht dat de Brigade weer zou vertrekken naar Brabant, om stellingen aan de zuidzijde van de Maas over te nemen van de Royal Marine Commando's. Wij werden gelegeerd in de buurt van het dorp Engelen. Hoewel het einde van de oorlog in zicht was, zouden wij het nog hard te verduren krijgen.

De Brigade kreeg de opdracht tussen Hedel en Ammerzoden een bruggenhoofd te vormen en door te stoten in de richting van Zaltbommel. De actie duurde van 22 tot en met 25 april. In de Bommelerwaard vonden hevige gevechten plaats. De Brigade verloor - in het zicht van de bevrijding - twaalf militairen en er waren negenendertig gewonden. De meeste van hen waren jonge oorlogsvrijwilligers uit Brabant.

Twee weken later - op 8 mei 1945 - trok de Prinses Irene Brigade Den Haag binnen.

Zingende mensen in de straten, op de pleinen en in de huizen. Ik zal het nooit vergeten.

De Brigade Prinses Irene werd in december 1945 ontbonden en de mannen die vanaf de landing in Normandië aan de veldtocht hadden deelgenomen werden onderscheiden met het oranjeblauw "invasiek-

Gevoelens van trouw, solidariteit en vriendschap

oord". Het Garderegiment Prinses Irene zou de tradities van de Brigade voortzetten en zo werden in 1982 de eerste koorden door oud-strijders van de Brigade uitgereikt aan fuseliers van het arderegiment.

Indachtig de traditie zou voortaan aan alle jonge fuseliers een invasiekoord worden uitgereikt op een plaats waar de mannen van de Prinses Irene Brigade een belangrijke rol hadden gespeeld.

De koorduitreiking geschiedt door oud-strijders van de Irene Brigade en ik heb verschillende malen deze ceremonie mogen meemaken. Een plechtig gebeuren, met militair ceremonieel, in aanwezigheid van familie en vrienden, waarbij tevens de eed of belofte door de jonge militairen wordt afgelegd. Velen van deze jongens en meiden staan klaar voor uitzending naar Afghanistan. Ik weet dat zij het op prijs stellen dat wij de traditie van de Brigade op deze wijze aan hen doorgeven. En wij – oude veteranen - zijn trots dit te mogen doen.

Na afloop van het gebeuren heb ik vaak het voorrecht, onder het genot van een glaasje bier, enige tijd met deze nog jonge soldaten van negentien jaar te spreken: over het gigantisch verschil tussen het leger van toen en nu, over het militair zijn als beroep, over de sfeer in de krijgsmacht, over de missie in Uruzgan. Wij spreken af dat zij mij zullen schrijven over de indrukken van hun verblijf in dat land.

Het is deze verbondenheid van de jonge soldaat en de oude veteraan die mij steeds weer raakt, als ik het oranjeblauwe invasiekoord aan de mannen van het

Gilles Borrie tijdens zijn toespraak in de Ridderzaal.

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene mag uitreiken. Geachte aanwezigen. Het is mij een voorrecht deze gevoelens van trouw, solidariteit en vriendschap op onze nationale Veteranendag vandaag kenbaar te maken. Ik verheug mij erover, dat militairen en veteranen - ook in ons land – steeds meer erkentelijkheid mogen ontvangen voor het belangrijke werk dat zij op hun missies, in vaak gevaarlijke omstandigheden, verrichten.

De jonge Gilles Borrie in december 1944

VERENIGING VAN INDIË-BATALJONS VAN HET GARDEREGIMENT PRINSES IRENE

Voorzitter: H. Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271
Secretaris: Th. J. van Alst, Nicolaas Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, tel. 0316-524002
Penningmeester: W. G. ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, tel. 0575-519207
E-mail adres: wg.terhorst@chello.nl, Bankrekening : ABN-AMRO 53.25.60.396
Ingeschreven K.v.K. Eindhoven onder nr. 40240403

Veteranendag 2009

TEKST: WIM TER HORST

Zaterdag 27 juni 2009, de vijfde Nationale Veteranendag in den Haag. Het DB van de VOSIBGRPI met name Theo van Alst en Wim ter Horst, hadden een uitnodiging voor de Ridderzaal. Zij reisden gescheiden, Theo vanuit Zevenaar via Arnhem, Utrecht naar den Haag. Wim ging vanuit Zutphen, via Apeldoorn, Amersfoort, Utrecht naar den Haag. Ze zouden elkaar treffen op Utrecht Centraal of Den Haag Centraal. Hoe anders is het gelopen.

Wim gaat tijdig met zijn vrouw met de Syntus trein naar Apeldoorn, overstapt in de trein naar Amersfoort, maar plotseling komt er een stem via de luidspreker, die aankondigt dat de trein niet verder gaat vanwege een stroomstoring tussen Apeldoorn en Amersfoort. Er komen bussen voor dat traject. Iedereen naar buiten, maar geen bus te zien. Een kwartier later weer een mededeling: "Er rijden vandaag geen bussen. Passagiers voor Amersfoort en verder wordt geadviseerd om de trein naar Zwolle te

pakken en van daaruit via de Noord Veluwe naar Amersfoort te reizen".

Hulde aan de spoorwegen.....

Inmiddels hadden zich in Apeldoorn nog een aantal Veteranen verzameld. Met een zestal zijn we teruggereisd naar Zutphen en van daaruit, via Arnhem naar den Haag (dat is korter dan via Zwolle). Dit ging allemaal goed tot in Ede-Wageningen, waar werd medegedeeld, dat de trein niet verder ging (om technische redenen) en de reizigers werden verzocht uit te stappen en met de eerstvolgende trein (een half uur later) door te reizen naar Utrecht. Het was echter een dubbeldekker, die redelijk vol zat en al die mensen persten zich een half uur later in een trein, die ook al vol zat. We zaten als haringen in een ton. Zelfs het toilet werd als zit c.q. staanplaats gebruikt. In verband met allerlei onderhoudswerkzaamheden aan het spoorwegnet, kon er niet op volle snelheid gereden worden en waren we een uur later in Utrecht. De trein van daaruit naar den Haag, had ook nog een vertraging van ongeveer 15 minuten, waardoor we pas tegen half een in Den Haag aankwamen. Het programma in de Ridderzaal en op het Binnenhof was natuurlijk al lang voorbij en de defilanten konden op het Malieveld meteen opstellen in het al klaar staande defilé.

Verder kwam alles gelukkig op zijn pootjes terecht. Mijn vrouw en ik kwamen bij de Ridderzaal aan en daar kregen we van de "wacht" te horen dat er niemand meer naar binnen mocht. Na mijn verhaal gedaan en de uitnodiging gepresenteerd te hebben werd ons alle hulp geboden om alsnog via het Binnenhof naar de tribune aan de Kneuterdijk te kunnen.

Overzicht van de ridderzaal

Deelname aan het defilé

We werden keurig opgehaald door twee militairen van de Luchtmacht, hebben nog een paar broodjes op het Binnenhof meegenomen, kregen aldaar de "Anjer" opgespeld en werden begeleid naar de hoofdtribune, waar we naast Theo van Alst en zijn vrouw konden plaats nemen.

ZKH Prins Willem-Alexander

We waren precies op tijd, want twee minuten later kwam ZKH Prins Willem Alexander met zijn gevolg aangewandeld om zijn plaats op het defilé platform in te nemen. Chapeau voor de Organisatie.

Aangezien wij de Ridderzaal niet tijdig hebben bereikt en de toespraken aldaar dus niet hebben kun-

nen horen, verwijs ik de belangstellenden graag naar Checkpoint nr.6 van 2009. Na afloop van het defilé werden we vanaf de tribune per bus naar het Malieveld gebracht, waar we vele oude sobats hebben ontmoet en waar de diverse optredens van onder andere Wieteke van Dordt en Rob de Nijs bijzonder werden gewaardeerd. De nasi maaltijd was voortreffelijk en bij ons vertrek werd er nog volop polonaise gelopen voor het podium van Rob de Nijs en toen moest "Malle Babbe" nog komen. Kortom het was een heel goed verzorgde en georganiseerde Veteranendag geworden.

Nogmaals compliment aan de organisatie.

Het in grote getale toegestroomde publiek voor optredens van Wieteke van Dordt en Rob de Nijs

NIEUWS VAN HET VIERDE BATALJON GRPI

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie
4e Bataljon

Reünie Comité 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene

Voorzitter: J.K. Kerssemakers, Dr. Schaepmanplantsoen 9, 5707 EA Helmond,
Tel 0492 - 524366

Secr./Penm.: Th.J. van Alst, Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar,
Tel. 0316 - 524002, e-mail: t.alst@upcmail.nl.

Kazernecontact: J.T.J. Beckers, Mgr. De Haasstraat 27, 5521 TA Eersel,
Tel. 0497 - 513218, e-mail: jtj.beckers@kpnplanet.nl

Lid: M.W. Knoll, Achter de Raaf 69, 4102 DD Culemborg, Tel. 0345 - 520853

Lid: B. Petersen, Van Pallandtdreef 20, 4101 KC Culemborg, Tel. 0345 - 520887

TEKST: THEO VAN ALST

Reünie 2009

Op woensdag 14 oktober 2009 vindt de 22e reünie plaats voor de Veteranen van het 4e bataljon GRPI. Gezien het teruglopend aantal deelnemers zullen wij deze keer samen met het 7e bataljon deze "happening" organiseren.

In Vaandeldrager nr. 89 van april 2009 heeft u in de rubriek van de Vereniging van Indië Bataljons hier al iets over kunnen lezen. De samenkomst is zoals gewoonlijk op de Legerplaats Oirschot, deze keer in het nieuwe KEK-gebouw.

Kaart van Kediri

Misschien is het prettig verhalen uit te wisselen tussen ons oud-militairen van beide bataljons. Het 7e heeft lange tijd doorgebracht op Nieuw Guinea, maar waren ook gelegerd – later – in Oost Java. Zij kennen Surabaya op hun duimpje, want in 1950 was het daar heel wat rustiger dan in onze tijd 1947 – 1950.

Wij mochten immers slechts enkele uren vanaf de diverse buitenposten Surabaya bezoeken om naar de film te gaan of een glaasje te drinken in “De Marijke”. Herinnert u zich deze tijd?

In augustus ontvangt iedereen uitnodiging met een inschrijfformulier.

Belangrijk voor uw reüniecomité is dat iedereen dit formulier per omgaande inzendt en het maakt niets uit of u wel of niet aanwezig kunt zijn. Het is een vorm van contact met het reüniecomité en tevens een controle van ons ledenbestand.

Natuurlijk is een bijdrage voor de Vaandeldrager, over te schrijven tegelijk met het inschrijfgeld, van harte welkom. Immers de Vaandeldrager ontvangt u 4 keer per jaar en kost per jaar ongeveer € 12,- per persoon.

De zon gaat nog steeds voor niets op, doch aan de uitgifte van ons mooie Regimentsblad zijn uiteraard kosten verbonden.

De omgeving van Kediri

Alvast bedankt voor uw spontane reactie. Hopelijk treffen wij elkaar op 14 oktober a.s. in Oirschot, in een goede gezondheid en wordt het een onvergetelijke dag.

Februari 1949

Tekst uit het dagboek van Jaap Gravesteijn, chauffeur bij de M.T.

Het is nu 60 jaar geleden dat wij het beruchte jaar 1949 meemaakten in Indië (Oost Java) en daarom wil ik graag de maand februari van dat jaar, opgetekend in mijn dagboek wat uit de vergetelheid halen.

2 februari:

Vanmorgen moest ik een konvooi begeleiden naar Kediri, eerst een brancarrier, dan ik, dan zes drietonners, en dan weer een carrier. We moesten een nieuwe weg nemen langs de 3e Cie. Deze weg was twee dagen eerder door de Genie schoongeveegd van bomen en mijnenversperringen. We waren pas drie kilometer op weg toen plotseling een harde knal klonk en jawel hoor: de derde wagen achter mij reed op een mijn met als resultaat twee wielen verpulverd en de bak beschadigd. Gelukkig geen persoonlijke ongelukken. Twee meter van de bomtrechter vonden onze twee pioniers nog zo'n apparaat in de grond. Enfin, een nieuw wiel om de as en kalm aan verder.

We kwamen bij de derde Cie en hoorden, dat er net twee jongens, korporaal Esderts van de Verbinding en Duivenman van de derde Cie verongelukt waren. Ze zochten voor de wagen uit naar mijnen toen een Plopper een zware trekbom liet ontploffen met als gevolg dat Esderts op slag dood was en Duivenman zwaar gewond. In een ziekenwagen namen wij hem mee naar Kediri. We moesten zeven mijl afleggen en op het eind begon de ambulance vaart te maken. In het hospitaal kregen we te horend dat hij onderweg was overleden. Dat zijn er twee in één keer, arme jongens en familie !!!

Wiel in flenters

Op de terugweg werd er een paar keer geschoten maar we reden door en waren nog ongeveer zes kilometer van huis verwijderd toen er weer een klap volgde. We stopten en zagen dat Willem Boksem, die twee wagens achter mij reed met het achterwiel op een mijn was gelopen. Wiel in flenters. Toevallig vonden we ook nog twee drie-inch-mortierbommen vlak bij de kuil in de weg gegraven, een half uur later en het was donker geweest en hadden we dat niet opgemerkt. Zonder geluk vaart niemand wel! Hoewel het pijpenstelen goot hebben we de vracht overgeladen en ging het weer verder.

Drie februari:

Rustig op het ogenblik. Gisteren is er op de weg naar Wlingi ook één van onze wagens op een mijn gereden. We krijgen zo nu en dan al sniper vuur voor we de stad uit zijn.

4 februari:

Gisteravond werd post zuid, ongeveer 500 meter van ons af, door ongeveer 200 Ploppers aangevallen. De aanval werd dankzij twee snel gearriveerde vickercarriers afgeslagen. In de hele stad werd er geschoten, ik lag hier achter een bren maar zag niets.

5 en 6 februari:

Gisterenmorgen zouden we naar Soerabaja gaan: vijf wagens wegbrengen en nieuwe ophalen. De heenreis verliep voorspoedig. In Kediri hoorden we dat de wagens daar geleverd moesten worden en op woensdag konden we daar de nieuwe ophalen. Het was laat voor we weer teruggingen naar Blitar, al over vieren!

Tussen Kediri en Toeloengagoeng hadden de Ploppers de grootste brug opgeblazen.

Om half acht hadden we de brug weer zover dat we er heel kalm over konden en daarna in het donker verder, zonder licht op. Hopeloos was het omdat we verschillende wagens met Inlandse chauffeurs bij ons

hadden. Een MTD-wagen viel uit en moest gesleept worden door een kraanwagen, die we toevallig bij ons hadden. Om tien uur reed een MTD-wagen tegen een omgehakte boom, die langs de weg lag. De hele achteras er onderuit, de kraanwagen hees hem op en ik nam de vorige op sleeptouw. Weer een eind verder een MTD-wagen in een diepe bomtrechter. De wagen eruit gevist en de versperringen, in hoofdzaak bomen opgeruimd.

Om 12.30 u. waren we thuis. Ik was doodop en kwam vanmorgen om elf uur pas uit bed. Ik had de hele kamer voor mij alleen want H. Meijders is voor 8 weken naar Toeloengagoeng en H. Bruggink is naar Soerabaja

Ik heb me gemandied en voor het eerst in weken had ik het gevoel, dat het vandaag zondag is. Vanmiddag lekker gegeten, had aardappels gebietst bij de kok, ze gekookt in de schil, de baboe heeft ze gepeld en daarna gebakken op mijn mooie primus.

9 februari:

Gisteravond werd de politiepost, ongeveer 400 meter van ons vandaan aangevallen met mortieren en automatische wapens. Het mortiervuur, zo nu en dan één, duurde tot diep in de nacht. Vandaag de hele dag rust, morgen weer naar Kediri.

NIEUWS VAN HET VIJFDE BATALJON GRPI

Reüniecommissie 5-GRPI

Secretariaat: H.A.M. (Ine) Speelberg-Hermans. Eikenlaan 13, 6063 BM Vlodrop,
tel. 0475-404404, ine.speelberg@home.nl

Zwarte Panter

TEKST: HARRY HERMANS

Een in de Vaandeldrager nummer 90 van juli 2009 geplaatste brief van dhr. K. Visser verdient een rectificatie. De daarin gemaakte opmerking over het verleende predicaat "Garde" is niet juist. Het predicaat "Garde" is bij Koninklijk Besluit nr. 5 van 26 mei 1948 gelijktijdig toegekend aan de Regimenten Grenadiers, Jagers en Prinses Irene en wel met ingang van 1 juli 1948.

Zo'n fout bericht kan ontstaan als plaatsing niet vooraf wordt gecommuniceerd met het secretariaat van 5-GRPI en dan ook nog ontsnapt aan de aandacht van hoofd- en eindredacteur.

Twee september, een stralende nazomerdag, alsof deze op bestelling is geleverd, geen lome warmte meer maar een verfrissend briesje op de bataljonsappelplaats, ideaal weer voor het houden van een reünie door het 5e en het 6e bataljon van het Garderegiment Prinses Irene. Volop parkeergelegenheid naast het K.E.K.-gebouw, (K.E.K. afkorting voor keuken, eetzaal, kantine) voor degenen die met eigen vervoer gekomen zijn en de koffie of thee met het intussen bekende worsten- of saucijzenbroodje doen het goed, vooral voor degenen die er een urenlange reisvoor over gehad hebben. Na het welkomstwoord ook namens 5-GRPI, door dhr. Sturm, die de door familieomstandigheden verhinderde heer

Waarnemend regimentsadjutant Stef Fridael draagt opnieuw het Vaandel

Elbers (beiden 6-GRPI) verving, werd het woord gevoerd door de waarnemend regimentscommandant, de overste Luiten, die samen met de waarnemend regimentsadjutant Fridael bereid gevonden is de honneurs waar te nemen van de in Afghanistan verblijvende regimentsleiding. In zijn welkomstwoord besteedde hij de nodige aandacht aan de taken die de naar Afghanistan uitgezonden regimentsgenoten momenteel daar vervullen en de overeenkomsten met de taken die de reünisten in Indonesië hadden vervuld. Intussen was de tijd aangebroken om zich te verplaatsen naar de bataljonsappelplaats waar het gedenkteken is opgesteld waarop de namen van 17 doden van het 5e en 13 doden van het 6e bataljon staan vermeld en die in Indonesië zijn achtergelaten. De dodenherdenking werd, nadat de Vaandelwacht was ingetreden en de vlag halfstok was gestreken, ingeleid door de waarnemend Regimentscommandant, die in piëteitvolle bewoordingen namens het regiment respect betuigde voor de gevallen. Het daarop volgende dodenappel werd door dhr. Hermans ingeleid ook namens het 6e bataljon waarbij hij memoreerde hoezeer deze ceremonie bij een reünie op prijs wordt gesteld. Aansluitend las hij de namen voor van de doden en 5-GRPI, waarna dhr. Vleeming de namen van de omgekomenen van 6-GRPI voorlas. Na de kranslegging door de heren La Poutré en Hermans namens 5-GRPI en de heren Vleeming en Peters namens 6-GRPI spreekt de heer Hermans na-

mens beide bataljons in een kort dankwoord zijn bewondering uit voor de correcte wijze waarop de fuseliers van nu, onder commando van de kapitein Spierts, de gevallen regimentsgenoten van toen, eer weten te bewijzen. De aanwezigen toonden daarna hun verbondenheid met het regiment door langs het erepeloton, de Vaandelwacht en het monument te defileren. Terug naar de kantine waar onder het genot van een drankje en een hapje de belevenissen van nu en die van toen (al dan niet met de nodige overdrijvingen) kunnen worden uitgewisseld. Als om 14.00 uur wordt aangekondigd dat de maaltijd gereed staat kost het niet veel moeite om alle deelnemers naar de eetzaal te dirigeren waar een voortreffelijke rijstmaaltijd wordt geserveerd. Een redelijk aantal reünisten maakt daarna nog gebruik van de gelegenheid het museum te bezoeken, zodat Harry Vleeming, na nogmaals zowel het militair als het burgerpersoneel te hebben bedankt voor deze, naar de mening van velen, zeer geslaagde reünie, om half vier kon afsluiten.

Patoeangan (Ketaping I) 6 juli – 13 juli 1948

Tekst uit het dagboek van F.J. Mulder, vervolg

We gaan voor zeven dagen Loebok Aloeng verlaten en vertrekken naar de buitenpost aan zee, Patoeangan, waar we het derde peloton aflossen. Om 8.00 uur vertrekken we met volle bewapening en de rugzak als bekpakking. Vijf man gaan vooruit op de fiets met de nodige bagage. Het wordt een zware drukkende tocht. Spoedig moeten we rusten en wordt de bagage overgegeven aan inlanders, die met alle gemak van de wereld e.e.a. op hun hoofd torsen. Het lijkt wel een expeditiekaravaan. Om 12.00 uur bereiken we de Indische Oceaan, waar het derde peloton klaar staat om afgelost te worden.

Voorzitter Harry Hermans leest de namen op van gesneuvelde sobats

Kranslegging ter herdenking door het Vijfde en Zesde bataljon

Twee huizen worden bezet en daar richten we ons in. Fourageren doen we dagelijks zelf, waarvoor we fietsen hebben. Boven onze sterkte zijn twee man inlichtingendienst meegekomen en een kok.

Op 7 juli houden we een twee-en-half uur durende hinderlaag met vier brens. Op wat grotere schepen op zee wordt geschoten als ze verdacht voorkomen, waarbij je dan ziet dat de rood-witte vlag van de TNI snel wordt binnengehaald. Het vuur heeft weinig uitwerking daar de bren de afstand van 3-4 km niet goed kan halen. Daarvoor was de Vickers een beter wapen geweest.

Per draadtelefonie staan we in verbinding met Loebok Aloeng, welke draad dikwijls door de vijand wordt doorgesneden, waarna controle op lijnverbinding moet volgen. Een gewone VP-patrouille gaat naar de kali toe in het noorden om te zien of de TNI voldoende achter de demarcatielijn van na de eerste positionele actie blijft. Deze maal blijft het tot wat scheldwoorden over en weer en behoeft er niet geschoten te worden. Achteraf gezien zou je op deze post, indien een overmacht aan TNI op je was afgekomen, met 20 man niets hebben kunnen uithalen en zou je wellicht allemaal gelyocht kunnen zijn. Tijdens ons verblijf klimmen vele malen inlanders handig in de klapperbomen om vruchten voor ons te plukken ten einde onze dorst te lessen. Om onze woningen worden loopgraven gegraven om beter bestand te zijn tegen eventuele aanvallen.

Het is zaterdag en om 11.00 uur roept de Luit lachend

vanuit zijn kamer: "Inspectie voor de bedden", als waande hij zich al met weekendverlof in Nederland. Op 11 juli is het kil-koud, regenachtig weer, met hoge golven op zee. Je ligt rillerig op je tamps onder een deken. Op het zinken dak klettert de regen neer. Om 13.00 uur moet ik patrouille lopen, wat op deze dag niet meevalt. Modderige wegen met rode slik, door sawahs, waar je je evenwicht moet bewaren wil je niet helemaal in het water vallen. Soms moet je kruipend over drijvend moeras. De druppels vallen harder neer; nu zijn we helemaal doornet, van top tot teen. Plotseling schiet de voorste patrouilleman uit de groep achter een struik weg ter dekking. Opgelet...zeker een TNI-kerel een schot weerklinkt, ik houd mijn geweer in de aanslag, kijk goed rondom me heen, de voorste man rent vooruit, nog twee schoten hoor ik, een kogel vliegt op en tot mijn verbazing zie ik dat er een wild varken is aangeschoten van bijna 200 pond. Het beest wordt opengesneden, de darmen eruit gehaald en met draagstokken op de schouders wordt deze vette buit mee huiswaarts gezeuld. De Luit loopt met vier geweren, wij met bebloede handen het zwaargewicht op de rug. Thuis is als beloning een borrel op zijn plaats op deze natte dag. De kok is voor enige dagen weer tevreden.

12 juli: ik mag met de foerier één dag eerder terug naar Loebok Aloeng, waar we weer in het eigen vertrouwde bivak komen. De rest van het peloton komt de dag erna lopend terug en een nieuw peloton lost ons in Paloeangan af.

S – Ireentje nr.74

Reüniecomité

Het reüniecomité van het 6e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene wordt gevormd door:
 Jan Elbers, Kluizeweg 264, 6815 EJ Arnhem, tel. 026-3514227.
 Harry Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271.
 Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX Doornenburg, tel. 0481-423410.
 Frans Sturm, A. van der Horststraat 28, 1065 GX Amsterdam, tel. 020-6171262.
 Rekening bij de Rabobank Arnhem onder nr. 15.86.65.996, alsmede een Girorekening onder nr. 19.30.405. Beide rekeningen t.n.v. Reüniecomité 6e Bataljon GRPI.

Een terugblik in de jaren 48 tot en met 50 (vervolg)

TEKST: JAN ELBERS

Een grote moeilijkheid voor de Krawangse militairen was dat niemand over enig wapen beschikte. Hieraan kwam een einde omdat vaandrig Visser bij alle posten in de omtrek was gaan bedelen, waardoor tenminste voor de wacht een paar brens en geweren geleend konden worden, zodat de mannen 's avonds gerust konden slapen, mits de wacht niet midden in de nacht aan het schieten ging. Dit gebeurde nogal eens! Ieder geluid, iedere schim, al of niet denkbeeldig, was in die dagen verdacht en deed de wachtposten de alarmstellingen betrekken.

Hele brenmagazijnen werden leegggeschoten op arge-loze geiten, die langs de prikkeldraad versperringen voedsel kwamen zoeken. Krawang was nog nooit zo

bloedlink geweest als in oktober 1948 toen 6 Irene er was gelegerd. Zelfs huisdieren en vuurvliegjes waren niet veilig voor de Irene mannen. Zo was het in Krawang waar de huisvesting en voeding nogal wat te wensen overlieten. Wat dat betreft hadden de mannen in Tjililitan het heel wat beter.

De KNIL keuken was er voortreffelijk. Men sliep er met 2 of 3 man in aparte kamertjes in grote bilikken barakken en er waren eetzaal, prima mandi hokken en een gezellige kantine. Het grootste voordeel was de ligging in de nabijheid van Batavia, dat door geregelde busverbindingen en de uitgebreide mogelijkheid om te liften in 20 minuten bereikt kon worden. In de avonden gingen de meeste mannen naar Batavia om zich

Tjililitan II. Bilik, bilik, bilik.

Met gulle hand wordt het overgebleven brood aan de kinderen uitgedeeld

in bioscopen of op de Pasar Baroe of Senen te amuseren en thuis te raken in het Indische stadsleven. De dagen werden gevuld met wat theorie, kledinginspecties, marsjes en sport, kortom het was best uit te houden. Men had zich hier het soldatenleven in de Tropen wel slechter voorgesteld. Tjililitan was zo slecht nog niet en bood ruimschoots gelegenheid om van kazernesoldaat tot ruige jongen om te schakelen, tenminste dat dachten we toen.

Met een paar woorden Maleis, die we lispelden, lieten we de baboes thee halen en het hok uitvegen en trachten haar duidelijk te maken, dat onze jassen en broeken gesteven moesten worden. Wordt vervolgd.

Op 2 september j.l. hielden wij samen met het Vijfde bataljon onze jaarlijkse reünie. Volgende keer meer hierover. (zie foto's)

Het voorlezen van de namen van onze omgekomen sobats

Een krans ter nagedachtenis

NIEUWS VAN HET ZEVENDE Bataljon, Bataljon BERDJALAN

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,

Jo van der Weerd, Voorzitter, Houttuinen Noord 33, 7325 RE Apeldoorn, Tel. 055-3662338.

Wim ter Horst, Secretaris/Penningmeester, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, Tel. 0575-519207, wg.terhorst@chello.nl.

Teus Meijer, (Sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland) Stationsweg 54 F 3233 CT Oostvoorne. Tel. 0181- 485089.

Sjaak Besteman, (Sociaal contactpersoon voor de regio Noord West Nederland) Druckerstraat 31, 1814 RG Alkmaar. Tel. 06-29041313.

Postbankrekening: 4347 en Bankrekening: 43.89.98.499 beiden ten name van Bataljon Berdjalan, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.

In memoriam Willem Bruger

TEKST: JO VAN DER WEERD

Op maandag 17 augustus 2009 is één van onze bestuursleden, Willem Bruger, plotseling overleden. Hij is op 21 maart jl. 80 jaar geworden. Als bestuursleden waren wij uitgenodigd voor zijn verjaardag en wij hebben deze bijzondere dag samen met hem en

zijn familie gevierd. Sinds het overlijden van zijn vrouw Dinie, nu vier jaar geleden, woonde Willem niet meer zelfstandig maar in een aanleunwoning bij het verzorgingshuis Rhederhof te Rheden. Hij had het daar heel goed naar zijn zin. Sinds enkele jaren had

Willem Bruger tijdens het feest ter gelegenheid van zijn 80ste verjaardag

hij weer contact met een jeugdvriendin: Anneke van den Ham. Anneke hielp ook altijd tijdens de reünie. Zij verzorgden de winkel. Ze woonden niet bij elkaar, maar waren wel heel veel samen. Met de auto weg, dagtochtjes maken in Nederland, mooie plekken opzoeken. Daar genoten ze samen van. Willem was in zijn woonkamer toen hij een inwendige bloeding kreeg. Door het indrukken van de noodoproep was hulp snel aanwezig, maar toen de ambulance kwam was Willem al overleden. We denken terug aan een bijzondere en mooie tijd

Drumstel

De militairen van 7-GRPI gingen op 28 september 1949 de loopplank op van de ss-Volendam. Allemaal met een zware plunjezak op de rug, maar Willem had ook nog een drumstel bij zich. In Nederlands Indië heeft hij een mooi leven gehad. Direct na aankomst werd de bataljonsband gevormd bestaande uit vijf muzikanten. Ze speelden trompet, piano, bas en saxofoon, en Willem zat achter zijn drumstel. Door de leden van de band werd hard geoefend en er was regelmatig een optreden. Op Nieuw Guinea traden ze in hoofdzaak in Hollandia, waar ze ook gelegerd waren, op. Eenmaal hebben ze een rondreis gemaakt langs alle plaatsen op Nieuw Guinea waar de onderdelen van ons bataljon

Willem Bruger was 30 jaar bestuurslid van de Reüniecommissie

gelegerd waren. De tournee ging langs Manokwari, Biak, Sorong en Fak Fak. Een reisje van zo'n 2500 kilometer: uit en thuis.

Willem is vanaf het begin bestuurslid van de Reünie Commissie geweest. De commissie werd in oktober 1979 opgericht. De initiatiefnemers waren Cees Pouw, Henk Krist, Ton Brugman en Willem Bruger. Later werd de commissie aangevuld met Gor Huyben. Willem is dus vanaf het eerste uur bestuurslid geweest. Dat betekent dat Willem Bruger deze functie dertig jaar heeft uitgevoerd! Hij heeft daarmee alle overige bestuursleden ver overtroffen.

Crematie

De crematieplechtigheid heeft plaatsgevonden op vrijdag 21 augustus jl. op de Eikenhof, in de tuin van het crematorium te Dieren. Het was heel bijzonder om een crematieplechtigheid in de open lucht mee te maken. In het park is hier een ruimte voor ingericht. Ons bataljon was goed vertegenwoordigd. Naast de twee bestuursleden en hun partners waren nog vier personen van ons bataljon aanwezig.

Urnenmuur op het landgoed Bronbeek

Onze secretaris/penningmeester, Wim ter Horst, heeft gesproken namens het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene. Hij gaf daarbij een uitgebreid overzicht van de Indië periode van Willem. Op uitdrukkelijk verzoek van Willem zijn de aanwezige bloemstukken, (waaronder één namens ons bataljon, bestaande uit oranje en blauwe bloemen, de kleuren van de Irenevlag) neergelegd bij de urnenmuur op het Landgoed Bronbeek te Arnhem.

Op de linten van ons bloemstuk stond: Een laatste groet, Reünie Commissie 7 GRPI.

Stoters in Uruzgan

TEKST: SERGEANT-MAJOR SPENCER PATTIWAËL VAN WESTERLOO, CSM A 'DEMONEN' CIE (AASLT) 17 (NLD) BG GFPI

Op 28 juli, na een lang inschepingverlof, was het eindelijk zo ver dat we mochten vertrekken naar Afghanistan. We vertrokken erg vroeg uit Assen, met een select gezelschap bestaande uit veel noorderlingen. Op Eindhoven aangekomen werden we ontvangen door collega's van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI.

Voordat we gingen vertrekken, kregen de laatste Stoters die geen Invasiekoord hadden gekregen tijdens de integratieoefening in Ede een exemplaar uitgereikt van de veteranen die ook aanwezig waren. Na de uitreiking en wat stichtelijke woorden van de veteranen en natuurlijk de traditionele Calvados, was het nog een kwestie van de spullen pakken en vertrekken.

Ons uiteindelijke doel was: landen op kamp Holland en onze collega's van Battlegroup 9 aflossen. De eerste opdracht was echter: het uitvoeren van een acclimatisatie programma op Al Minhad in de Verenigde Arabische Emiraten.

Na een vlucht van een aantal uren waren we op de plaats van bestemming. Toen we het vliegtuig gingen verlaten, voelden we een 'warme föhn'. Iedereen dacht dat het de motoren waren van het vliegtuig, maar het was de plaatselijke warmte die we voelden. Enkele collega's met een belangrijke sleutelfunctie vlogen gelijk door naar het inzetgebied maar voor het grootste gedeelte begon de volgende dag

Geland op Al Minhad

"Best wel warm"

het programma. Dit was zeer uitgebreid en de doelstelling was het wennen aan de warmte.

De meeste Stoters zijn al eerder naar Afghanistan en/of Irak geweest maar de hitte tijdens zo'n programma is toch telkens weer wennen. De meeste stoters vonden het 'best wel warm'.....

Het programma zat vol met de nodige sportmomenten en fysieke trainingen. Tevens hebben we lessen gevolgd, die specifiek met de missie te maken hebben. Na zes dagen acclimatiseren vlogen we met het Hercules transportvliegtuig via het grote vliegveld in Kandahar en dan met een kleiner toestel naar Kamp Holland. De collega's van Battlegroup 9 hadden een goed programma voor ons klaar en wat gelijk opviel was de prettige temperatuur in het gebied. Heel wat anders dan op Al Minhad.

Het werk kan beginnen

Nu kon eindelijk ons werk beginnen. Na een korte hoto (hand over-take over) met de vorige club begon het plannen voor de eerste opdracht, te weten de PQRF (Provincial Quick Reaction Force). Dit alles ten behoeve van de komende verkiezingen in Afghanistan. Voor de meeste Stoters betekende dit afwachten tot een eventuele inzet. Niet de meest spectaculaire taak maar wel noodzakelijk. De opties die ons ter beschikking stonden waren inzet door de

Sportmomenten en fysieke training

Air Assault!!

lucht (Air Assault) of over de weg, de bereden optie. Voor beide opties hebben we hard getraind, maar met de nadruk op de Air Assault optie. Een kolfje naar onze hand.

Na de periode waarin we PQRA waren, die overigens rustig is verlopen, werden snel de volgende opdrachten duidelijk. Dat zou het overnemen worden van de patrol base Mirwais in Chora.

Voordat de daadwerkelijke uitvoering van deze opdracht van start ging moesten we toch nog een peloton op pad sturen voor verschillende opdrachten. Dit peloton was het 3e peloton van de Bcie (17 Painfbat GFPI) die aan ons zijn toegevoegd voor deze uitzending.

Hun opdracht was het versterken van de Bcie in Deh Rawod. Deze opdracht verliep goed en ook snel en met een IED find (het vinden van een "bermbom" voordat deze afgaat), op hun eerste patrouille buiten de poort ook een geslaagde test. Voor iedereen was dus ook eindelijk "de kop er af".

Echoshome "The Windmill" op Kamp Holland

"Vreemde eend in de bijt"

Ondanks het feit dat dit peloton een "vreemde eend in de bijt" is verloopt de samenwerking goed. De pelotons moeten nog wat aan elkaar wennen maar dat

gaat ongetwijfeld lukken want we hebben uiteindelijk hetzelfde doel. We kunnen zeer zeker veel van elkaar leren en misschien zien we nog Fuseliers overstappen naar de Luchtmobiele Brigade of Stoters naar het 17e bataljon (iets wat in het verleden ook al heeft plaatsgevonden!!!)

Zo is dan dus eindelijk de uitzending voor ons Stoters en Fuseliers begonnen. Het is momenteel erg rustig, maar we zijn scherp. Het unieke van deze uitzending is het werken in een vreemd land, maar vooral het werken met de verschillende eenheden die tot de Battle-group behoren. Op Kamp Holland is het goed toeven. Alles is aanwezig en de mannen hebben niks te klagen. (www.home-basesupport.net) Toch begint het te kriebelen als de mannen te lang op de Base verblijven. Een infanterist moet nou eenmaal buiten zijn!

Eenheid 1.2 (ons peloton Fuseliers) op patrouille richting Deh Rawod

Patrouille buiten de poort

De Beren in Afghanistan

MAJOOR DER FUSELIERS M.T.J. VRENKEN,
COMMANDANT C 'BEREN' COMPAGNIE, 11 BATTLEGROUP
RHVS, TFE-9

Als deze Vaandeldrager voor u ligt, is de C 'Beren' Compagnie al weer terug uit Afghanistan. Daar zijn ze opgevolgd door de eigen B 'Eagle' Compagnie. In mijn artikel in de vorige Vaandeldrager had ik u achtergelaten aan het eind van april, na anderhalf tot twee maanden uitzending (afhankelijk van de gehanteerde inrotatie datum). Het onderstaande stuk behandelt het laatste deel van de uitzending, dat wil zeggen, de periode van mei tot en met juli.

Naar de Westbank

Op 4 mei ging er weer een meerdaagse patrouille de poort uit. Dit keer werd de hoofdmacht gevormd door het CAT van eenheid 6, die samen met het Police Mentoring Team (PMT), het Mission Team van het Provinciaal Reconstructie Team (PRT) en nog enkele andere spelers (waaronder ikzelf) naar de Westbank vertrokken. De Westbank is het gebied op de westoever van de rivier de Helmand. In dit gebied waren we, door de hoge waterstand, lange tijd niet geweest. Eind mei had eenheid 5 de oversteek gewaagd met boten. Dit maal gingen we echter met voertuigen. Dat betekende een lange en omslachtige route volgen. Na anderhalve dag rijden, waarin we dik 50 kilometer hadden afgelegd, bevonden we ons op het meest zuidelijke punt van de route, op minder dan 10 kilometer afstand van de base. De bevolking was erg vriendelijk en open. Naast gesprekken met de bevolking werd er ook gesproken met de lokale leiders en politiechefs. Verder werden er reserveonderdelen overgevoerd door eenheid 4 en werd er extra brandstof, water en voedsel aangevoerd met helikopters. Al met al was het een speciale operatie, waarvan we op 8 mei weer veilig terugkeerden.

Vertrek eenheid 4 naar Tarin Kowt

Op maandag 11 mei, vertrok eenheid 4 naar Tarin Kowt (TK). Daar werd een grote operatie opgetuigd. Men had behoefte aan een extra eenheid, om bij te springen waar nodig. Eenheid 4 bleef uiteindelijk twaalf dagen weg en kwam – overladen met dankbetuigingen vanuit TK – weer terug naar Camp Hadrian. In de periode dat eenheid 4 op TK was, hebben zij bijna het gehele gebied doorkruist en een zeer belangrijke bijdrage geleverd aan de operatie.

Het plein bij de vlaggenmasten heet nu het Dennis van Eschplein, vernoemd naar onze zwaarst gewonde collega.

Drie dagen na terugkeer op Camp Hadrian vertrok eenheid 4 weer naar Coyote.

Bezoek Commandant TFU, CivRep TFU en de Gouverneur van Uruzgan

Intussen brachten Commandant Task Force Uruzgan, Generaal Middendorp, en de Civiele Vertegenwoordiger (CivRep), de Heer Joep Wijnands, een bezoek aan Camp Hadrian. Zij waren in het gezelschap van de gouverneur van Uruzgan, de heer Assadullah Hamdan en een aantal andere hoge genodigden. Naast een bezoek aan het kamp brachten zij ook een bezoek aan het District Centrum (lees: gemeentehuis) van Deh Rawod. Na een uur of vier werden zij weer met helikopters opgepikt.

Naar het hoge noorden

Een nieuwe operatie van het Afghaanse Leger, de ANA, vond plaats tussen 18 en 20 mei. Deze operatie werd ondersteund door de Fransen en onze eigen eenheid 6. Intussen waren er berichten binnengekomen dat Taliban strijders zich in die omgeving aan het verzamelen waren. Die informatie bleek te kloppen en in de ochtend van 19 mei begon een vuurgevecht tussen de ANA en de Taliban. Met grote tussenpauzes duurde dit gevecht de gehele dag. De scho-

De tweede Medalparade, met eenheid 4 (rechts) en eenheid 6 (beneden)

In de verte de inslag van een 155mm granaat bij het oord Sar Tutu

tenwisselingen vonden plaats op grote afstand. Aan onze zijde (ANA, Fransen, Nederlanders) vielen hierbij geen slachtoffers. De Nederlanders speelden hierbij een bijrol. Behalve schoten door de mortieren en de panzerhouwitzer, waren alleen een aantal genisten direct betrokken bij de gevechten.

IED-strike

Net na de midtermdag, op 25 mei, reed een Fennek van onze compagnie op een Improvised Explosive Device (in de volksmond 'bermbom' genoemd). De bepantsering van de Fennek wist het grootste deel van de klap op te vangen. Hierdoor raakten de drie inzittenden slechts lichtgewond. Twee van hen, Michael en Mark, mochten na een korte behandeling en controle op TK in Afghanistan blijven. Jeroen moest helaas terug naar Nederland, om daar verder behandeld te worden. Gelukkig is hij inmiddels bijna volledig hersteld.

Vuurgevecht in het noorden en patrouille in de Green

Op 27 mei vertrok eenheid 5 naar het noorden, om een kijkje te nemen op de locatie waar de ANA met de

Een overwach bij het oord Mazar

Taliban had gevechten. Ze werden daarbij ondersteund door eenheid 4, die op dat moment al op Coyote zat. Gedurende anderhalve dag werd er gepatrouilleerd en verplaatst door het gebied. Uiteindelijk leidde dit tot een kort vuurgevecht met de Taliban. Gezien de afstand vanaf waar door de Taliban werd geschoten was er weinig gevaar te duchten voor onze eigen troepen. Mede door de hulp van luchtsteun (A-10 vliegtuigen) werden enkele Taliban strijders definitief uitgeschakeld. Op 29 mei keerden alle eenheden weer veilig terug op Coyote en Hadrian. Na één dag rust werd een meerdaags bezoek gebracht aan onze 'achtertuin', de greenzone van Deh Rawod. In een druk schema, met veel patrouilles, werd het hele gebied doorkruist door eenheid 5, samen met het PMT. Hierbij werd – uiteraard – veel gesproken met de lokale bevolking. Met deze actie konden we de bevolking laten zien, dat we in staat zijn om met veel eenheden intensief te patrouilleren, mocht dat nodig zijn.

Opening Police Sub Station Chekzai

Eenheid 5 keerde in de ochtend van 2 juni terug op de base. Ondertussen was eenheid 6 zich aan het voorbereiden op een tweedaagse actie in het zuiden van ons gebied. Bij het dorp Chekzai zou op 4 mei de officiële opening plaatsvinden van het Police Sub Station (een soort politiekazerne). Voor het gebied was dit uiteraard een hele belangrijke gebeurtenis. Eenheid 6 vertrok op 3 juni naar Chekzai, om daar patrouilles te lopen. De dag erna zorgden ze voor de beveiliging van de officiële opening. Ook hierbij waren generaal Middendorp, Dhr. Joep Wijnands en Gouverneur Hamdan aanwezig.

IED's in de Shanbarak Mandah en bij de Bazaar

2 juni was IED-dag in Deh Rawod. In de Shanbarak Mandah, een vallei die vanaf Coyote in westelijke richting loopt, werden twee IED's gevonden door de Afghan Security Guards, die daar twee checkpoints bemannen. Gezien de afstand vanaf Camp Hadrian werd er uiteindelijk een heli ingezet om de Explosieven Opruimingsdienst (EOD) ter plaatse te krijgen. Terwijl de locatie werd beveiligd door eenheid 4, wist de EOD de beide IED's zonder verdere problemen onschadelijk te maken. Tegelijkertijd was er ook EOD benodigd op de weg tussen Camp Hadrian en Deh Rawod Bazaar. Daar werd een verdacht pakketje aangetroffen. Uiteindelijk bleek het hier niet om een IED te gaan.

Terug naar het noorden

Op 7 juni gingen we wederom naar het noorden. Dit maal eenheid 6, ondersteund door eenheid 5 (die dit keer op Coyote zat). Naast patrouilleren in dezelfde oorden als de vorige keer, werd dit keer ook het water overgestoken (met een rubberboot). Hierdoor kon eveneens een dorp aan de oostzijde van de Helmand bezocht worden. Contact met de bevolking was ook hier weer van belang. Op de avond van 8 juni werd eenheid 6 kortstondig beschoten. Net daarvoor was een IED gevonden. Verder bleef het erg rustig. De dag erna werden Taliban strijders gezien, terwijl ze boven op een berg stonden. Schoten met de Panzerhouwitzer vanaf Camp Hadrian zorgde voor een aantal slachtoffers onder de Taliban strijders. Aan het eind van de 9e juni keerden alle eenheden weer veilig terug op Coyote en Hadrian.

Terug naar de Tangi-vallei

Eenheid 4 vertrok op 10 juni naar de Tangi-vallei, voor een tweedaagse patrouille. Twee weken eerder was hier een Fennek op een IED gereden. Tijdens de overnachting op base Anar Juy (van de ANA en de Fransen), werd een gemengde ANA/Franse patrouille beschoten door een drietal Taliban strijders. Daarbij raakte een ANA-militair gewond. Eenheid 4 speelde een belangrijke rol bij de geneeskundige afvoer van de gewonde (middels medevac). Verder was het een rustige patrouille.

Weer naar de Westbank

Op 16 juni vertrok eenheid 4 naar de Westbank. Sinds het begin van mei waren daar geen Nederlandse troepen meer geweest, als gevolg van de waterstand in de rivier de Helmand. Inmiddels was het water dusdanig gezakt dat een wateroversteek bij Alexander Hill / Crossing weer mogelijk was. Gedurende bijna vier dagen werden diverse dorpen op de westoever bezocht. Opvallend was dat de bevolking zeer open en vriendelijk was. Er was geen spoor te bekennen van Taliban activiteiten. Na een zeer succesvolle meerdaagse operatie keerde de eenheid weer veilig terug op Camp Hadrian.

Het noodlot slaat toe

De dag na terugkeer van de operatie op de Westbank werden we keihard geconfronteerd met de gevaren van de missie. Een gecombineerde patrouille van Fransen en Afghanen reed op een berm-bom. Er waren gelukkig slechts twee lichtgewonden. De Nederlandse Quick Reaction Force (QRF), in dit geval eenheid 4, werd naar de locatie gestuurd om

Zonsondergang achter OP Java (Camp Hadrian)

assistentie te verlenen. Omdat er inmiddels een tweede IED was gevonden, was men extra voorzichtig. De Franse gewonden werden afgevoerd en het beschadigde Franse voertuig werd geborgen. Op het moment dat de eenheid terug wilde keren naar Camp Hadrian werd een Nederlands pantservoertuig getroffen door een IED. Hierbij raakten drie mensen gewond, waarvan twee zwaargewond. Eenheid 4 verrichte uitstekend werk door snel een landingsplaats voor een medevac-helikopter in te richten en de locatie van het ongeval te beveiligen, terwijl het geneeskundig personeel, geassisteerd door de Combat Life Savers van eenheid 4, alles in het werk stelden om de gewonden zo snel mogelijk te stabiliseren. De medevac-helikopter was snel ter plaatse en alle drie de gewonden werden afgevoerd. Rik en Luuk werden naar de Role 2 medische installatie op Tarin Kowt gebracht, terwijl Danny (de meest zwaargewonde) zo snel mogelijk werd doorgevlogen naar de Role 3 op Kandahar Airfield. Daar vochten de artsen en chirurgen voor zijn leven. Eenheid 5 was inmiddels onderweg naar de locatie van het ongeval, om eenheid 4 af te lossen en het

Nog niet helemaal af. De rechtszaal van het nieuwe Courthouse

Een Blackhawk Medevac helikopter op Camp Hadrian

pantservoertuig te bergen. Pas de dag erna kon eenheid 5, met het zwaar beschadigde pantservoertuig, terugkeren naar Camp Hadrian. Op Camp Hadrian was de stemming zwaar aangeslagen en gespannen. Iedereen op de base, inclusief onze Franse en Slowaakse collega's, leefde intens mee. Mensen steunden elkaar en wachtten gespannen op iedere snipper van nieuwe informatie. Enkele dagen leefden we tussen hoop en vrees. Pas nadat Danny terug was gevlogen naar Nederland en in het CMH lag, nam de spanning wat af. Hij was nu op een plek waar de beste medische zorg beschikbaar was. En minstens net zo belangrijk: hij was terug bij zijn familie. Rik ging mee op dezelfde vlucht. Ook hij werd in het CMH herenigt met zijn familie.

Uitreiking van de NAVO-medaille

Op 23 juni vond de geplande uitreiking van de NAVO-medaille plaats. Door de recente gebeurtenissen kreeg deze medaille-uitreiking een extra lading. Bovendien kwam Luuk terug naar Camp Hadrian. Het weerzien tussen Luuk en de rest van zijn eenheid

was uiteraard een zeer emotionele gebeurtenis. Eenheid 4 nam dan ook geen deel aan de medaille-uitreiking. De medaille-uitreiking zelf was een sobere gebeurtenis. Generaal Middendorp, commandant van de troepen in Uruzgan, hield een goede speech, waarin hij uiteraard extra aandacht besteedde aan de tragische gebeurtenissen van 20 juni.

Verder met de missie

Hoewel eenheid 4 een paar dagen kreeg om tot rust te komen en de gebeurtenissen en emoties te verwerken, ging de missie verder. Eenheid 5 en eenheid 6 waren klaar voor een volgende operatie. Op 25 juni vertrokken ze naar het Noorden, om te kijken hoe de vlag er in dat gebied bij stond. In een zeer succesvolle operatie wisten deze eenheden de Taliban strijders uit enkele dorpen te verjagen. Dit tot vreugde van de lokale bevolking, die spraken over een 'overwinning op de Taliban'.

Opnieuw IED-aanslagen

Op de dag van terugkeer uit het Noorden, 27 juni, ging het wederom fout in de Tangi-vallei. Een patrouille van Fransen en Afghanen vond een drietal IED's. Om deze onschadelijk te maken hadden ze de steun nodig van de Nederlandse EOD. Eenheid 5, die op de terugweg was vanuit het Noorden, kreeg de opdracht om deze ondersteuning te gaan leveren. De drie IED's werden succesvol geruimd, maar vervolgens reed het voertuig van de geniegroep op een IED. Gelukkig was dit voertuig een zogenaamde bushmaster. Dit is een voertuig wat uitstekend bestand is tegen IED's, en wordt daarom altijd gebruikt om voorop te rijden. Ook dit maal kregen we te maken met gewonden, vijf in totaal. Alle verwondingen ontstonden echter als gevolg van het feit dat de bushmaster, door de explosie, de achteras verloor en omkiepte. Ook eenheid 5 verrichtte uitstekend werk. De gewonden werden snel en adequaat afgevoerd met een helikopter. Ze werden naar de Role 2 in TK gebracht, waar werd geconstateerd dat de verwondingen meevielen. Dit tot grote opluchting van alle militairen in Deh Rawod. Maar het was nog niet gebeurd. Eenheid 6 kreeg, net nadat ze op Deh Rawod waren teruggekeerd, de opdracht om eenheid 5 te assisteren bij het afvoeren van de beschadigde bushmaster. Tijdens het bergen reed de bergingstank, de 'Buffel' op een IED. Gelukkig leidde dit slechts tot materiële schade. Ondanks dat de bemanning van de 'Buffel' zeer geschrokken was, gingen ze direct aan het werk om te proberen hun voertuig weer te repareren. Hiervoor waren echter reserveonderdelen

Eén van de betere straten van Deh Rawod Bazaar

nodig. En die waren in Deh Rawod niet voorhanden. Door het bataljon, in Tarin Kowt, werd besloten om een Quick Reaction Force vanuit TK naar Deh Rawod te sturen. De QRF vertrok op 28 juni en op het einde van die dag waren alle troepen terug op Camp Hadrian, mét de beschadigde voertuigen. Het lukte de bemanning van de 'Buffel' om het voertuig weer te repareren, waardoor ze zelfstandig terug konden rijden naar Camp Hadrian. Op 29 juni waren alle gewonden, op één na, weer terug op Camp Hadrian. De laatste gewonde kwam een paar dagen later terug. Doordat de blessures die hij opgelopen had niet meer voldoende zouden herstellen voor het eind van zijn uitzending, werd besloten om hem terug te sturen naar Nederland.

Nieuwe Fransen

Tijd om bij de pakken neer te zitten was er niet. Er kwamen nieuwe Fransen binnen, om hun voorgangers af te lossen. De extra logistieke ritten die dit met zich meebracht, moesten door de pelotons beveiligd worden. De nieuwe Fransen kwamen meteen in warm weer terecht. Na een tijdje van relatieve koelte (d.w.z. onder veertig graden in de schaduw) liep ook de temperatuur weer op. Vijfenveertig graden in de schaduw was niet uitzonderlijk. In de zon liep de temperatuur op tot boven de zestig graden. Voor de mensen wiens airco kapot ging, op de slaap- of op de werkfab, was dit geen pretje. Laat staan op Patrouillebasis Coyote, waar in de slaaptenten geen airco beschikbaar was.

Tweede uitreiking van de NAVO-medaille en Commando-overdracht van de Fransen

Op een uitzending is het onmogelijk om alle mensen tegelijkertijd op een appèl te hebben. Altijd zijn er essentiële diensten die doordraaien. En bovendien is er altijd een volledig CAT aanwezig op patrouillebasis Coyote. Daarom werd er op 4 juli een tweede medaille-uitreiking gehouden. Hierbij kregen met name eenheid 4 en eenheid 6 hun medaille. De rest was de vorige keer aan de beurt geweest. Op dezelfde ceremonie werd ook het commando over het Franse Operational Mentoring and Liaison Team (OMLT) overgedragen. Twee dagen later gingen onze Franse vrienden, na dik zes maanden, terug naar huis.

Konvooioperatie

De dag ervoor, op 3 juli, werd een Nederlands konvooi, onderweg van Tarin Kowt naar Kandahar een

De vierhoek op de hescomuur van het kamp

aantal keren aangevallen door Taliban. Na drie dagen wisten ze Kandahar te bereiken, ondanks een achttal (over het algemeen) lichtgewonden. Om dit konvooi veilig terug te laten keren naar Tarin Kowt werd door de Battlegroup een extra operatie ingelast. Hiervoor was ook een eenheid uit Deh Rawod nodig. Op 6 juli vertrok eenheid 6 naar Tarin Kowt, waar ze zich gingen voorbereiden. Na enkele dagen grondige voorbereiding ging de operatie van start. De terugreis van het konvooi verliep voorspoedig. Op zaterdag 11 juli waren alle troepen terug op Tarin Kowt en een dag later keerde eenheid 6, veilig en wel, terug op Camp Hadrian. Twee dagen later vertrokken ze voor de laatste keer naar Coyote.

De opvolgers

Intussen waren de eerste opvolgers aangekomen op het kamp. De B 'Eagle' Compagnie, van ons eigen bataljon, waren aangewezen om Deh Rawod over te nemen. Zeker voor eenheid 4 en een flink deel van de compagniestaf was de komst van deze mensen een heuglijk feit. Het betekende immers het begin

Een qala in aanbouw

Twee fuseliers 'praten' met de lokale kinderen

van het einde van de uitzending. Er moesten echter wel nog een paar dingen gebeuren. Iedere vertrekende eenheid moest een tweetal patrouilles door het gebied uitvoeren, om de opvolgers een goed beeld te geven. Verder moest er veel informatie worden overgedragen, moest al het materieel worden geteld en overgedragen en moesten veel vragen beantwoord worden. Op dinsdag 14 augustus reed eenheid 4 voor de laatste keer de poort van Camp Hadrian binnen. Vier dagen later stapten ze op de Heli Landing Site in een tweetal Chinook helikopters. Op weg naar Kandahar, om via Minhad en Kreta naar huis te gaan. Uit de helikopters die eenheid 4 wegbrachten, stapte de nieuwe eenheid 5. Dat bete-

Camp Hadrian

kende dat ook onze eenheid 5 kon beginnen aan een soortgelijk programma. Op dinsdag 21 juli reed ook eenheid 5 voor de laatste keer de poort binnen. Ook hun laatste patrouille was niet zonder gevaar. De dag ervoor was er een IED gevonden bij de Kawar Mandah, een plek waar wij gedurende de uitzending vele malen waren geweest. Dit was echter ook een plaats waar altijd werd gesearcht. De nacht ervoor hadden Taliban strijders een IED ingegraven. De nieuwe eenheid 4 vond deze IED op hun rit naar Coyote. De EOD maakte de IED zonder verdere problemen onschadelijk. Op 21 juli reden twee leden van de Afghaanse beveiligingseenheid van de Amerikanen op een IED, waarbij ze allebei lichtgewond raakten. Eenheid 5 gaf daarom, op hun laatste rit, nog assistentie aan de nieuwe eenheid 4, die samen met de EOD op jacht gingen naar bewijsmateriaal en restanten van de IED. Maar aan het eind van de 21e was eenheid 5 definitief 'binnen'. Op 25 juli gingen ook zij richting Nederland.

Laatste overdrachten en de terugvlucht

Met het vertrek van eenheid 5 kwamen enkele kaderleden van het laatste nieuwe peloton aan op Camp Hadrian. Zij werden door eenheid 6 onder de arm genomen voor een identiek programma. De laatste patrouilles van eenheid 6 verliepen zonder noemenswaardige problemen en net voor het middaguur, op 30 juli 2009, reden ook zij voor de laatste keer het kamp binnen. Dezelfde avond droeg ik het commando over aan mijn opvolger. De laatste overgebleven subeenheden: De Oscar-groep, de Role1 en de Mrgp traden nog een dikke week op onder bevel van B 'Eagle' Compagnie. Daarna was het ook voor hun tijd om te vertrekken. De terugreis verliep via Kandahar Airfield, naar Minhad (in de Verenigde Arabische Emiraten) en vervolgens naar Kreta. Daar volgde voor iedereen een programma van bijna twee dagen, waarin tijd was voor ontspanning en waar – in een veilige omgeving – kon worden teruggeblikt op de uitzending. Tot slot volgde de vlucht naar Eindhoven Airport en de hereniging met de relaties. Dit traject eindigde voor de laatste mensen van de C 'Beren' Compagnie op 16 augustus. De uitzending zat er op.

Terugblik

In twee Vaandeldragers heb ik geprobeerd te schetsen wat het personeel van de C 'Beren' Compagnie, heeft gedaan en meegemaakt. Als C 'Beren' Compagnie hebben we (samen met de Amerikanen,

de Fransen en de Afghanen) zo veel mogelijk veiligheid proberen te creëren, door aan de buitenranden van de 'inktvlek' (d.w.z. het gebied dat we redelijk onder controle hebben) onze aanwezigheid te laten gelden. Meestal lukte dat door alleen ons gezicht te laten zien. Slechts een enkele keer was de toepassing van geweld nodig. Door deze manier van optreden is het centrum van onze 'inktvlek' grotendeels vrij gebleven van vijandelijke activiteiten. En dat is voor het eerst in drie jaar, wat aangeeft dat de Nederlandse strategie goed werkt. Terwijl onze eenheid zorgde voor zoveel mogelijk rust en veiligheid in het gebied, was het de taak van het Missie Team van het Provinciaal Reconstructie Team (PRT), om te zorgen voor zo veel mogelijk wederopbouw. En dat is goed gelukt. In totaal heeft het PRT (in samenwerking met de Amerikanen) 38 grote en kleine projecten uitgevoerd en waren er – toen wij vertrokken – 34 projecten in uitvoering en 43 projecten in afwachting van goedkeuring. Onder de afgeronde (kleinere) projecten bevonden zich irrigatiekanalen, handwaterpompen, irrigatiepompen, rivier beschermingsmuren (om te voorkomen dat het vruchtbare land wegspoelt tijdens hoog water), kleine bruggen en kleine waterkrachtcentrales. Op het gebied van de grotere projecten was ook veel vooruitgang ge-

In de Choghak Mandah: de search wordt ondersteund door een Apache

Police Sub Station Dizak. Op de Westbank

Herbevoorrading middels helikopters

boek. De Bazaar had voor het eerst een deugdelijke elektriciteitsvoorziening, het mobiele netwerk was in de lucht, Luy Pul Bridge (een zeer belangrijke brug) was provisorisch gerepareerd (en bruikbaar), het gerechtsgebouw was klaar en een school voor volwassenen- en beroepsonderwijs was gereed. Dit lijken voor de gemiddelde Nederlander misschien geen schokkende zaken, maar voor de bewoners van Deh Rawod is dit een wereld van verschil. Het optreden van de C 'Beren' Compagnie en het PRT (en uiteraard onze coalitiepartners) heeft de bevolking meer vertrouwen gegeven in ons en, nog belangrijker, in de regering van Afghanistan. In mijn ogen zijn wij dan ook duidelijk aan de winnende hand in Deh Rawod. Wel is het van belang dat we doorgaan op de ingeslagen weg en blijven volhouden, ook onder moeilijke omstandigheden.

Terugkijkend op de uitzending, ben ik van mening dat de C 'Beren' Compagnie en alle overige eenheden in Deh Rawod zeer goed en nuttig werk hebben verricht. Helaas is dat niet gelukt zonder slachtoffers. En dat geeft de uitzending toch een zwarte rand.

Het CAT verplaatst. Op de achtergrond Alexander Hill

VERENIGING VETERANEN VREDESMISSIES GFPI

Voorzitter: Kolonel Arie Vermeij, Zoutmansweg, 26 2811 ET, Reeuwijk
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: vvvgfpi@home.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Adjudant Richard Ekelhoff, Buikheide 6, 5512 PB Vessem, tel. 0497-591943, e-mail: richardekelhoff@hotmail.com
Voor meer informatie: www.vvvgfpi.nl

Zorg voor jonge veteranen

TEKST: KOL DER FUSELIERS ARIE VERMEIJ, VOORZITTER VERENIGING VETERANEN VREDESMISSIES GFPI

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws over de Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI en per nummer zullen wij een actuele missie, een reeds uitgevoerde missie of een actueel onderwerp belichten. Dit keer voegen we het artikel "Zorg voor jonge veteranen" toe dat onze voorzitter schreef voor het blad Carré van de Nederlandse officieren.

Inleiding

Na de uitzending naar Bosnië in het kader van SFOR in 1998-1999 is er nagedacht hoe er beter voor onze jonge veteranen kan worden gezorgd. Vooral de (toentertijd) majoors Andy van Dijk en Henk Laurens hebben hierin een voortrekkersrol gespeeld. Hierbij ging het er uiteraard niet om, de taken van de diverse professionele instanties over te nemen of doublures aan te brengen, maar om de jonge veteranen ook na hun dienstverlating bij elkaar te houden en zo onderlinge steun te faciliteren. Zo ontstond het idee om de jonge veteranen een organisatie te bieden en is in 2003 de Vereniging Veteranen Vredesmissies Garderegiment Fuseliers Prinses Irene (VVVGFPI) opgericht. Met de toename van de zwaarte van de missies die Nederland uitvoert, neemt ongetwijfeld het aantal jonge veteranen die steun en begeleiding nodig hebben ook toe. Dit betekent dat ook het nut en zelfs de noodzaak van de oprichting van jonge veteranenverenigingen toeneemt.

De grote uitdaging voor de veteranenverenigingen is dat op dit moment slechts ongeveer 20% van de circa 70.000 jonge veteranen lid is van een vereniging. Dat is vooral te verklaren doordat veel van deze jonge

mannen en vrouwen gewoon lekker druk zijn met de opbouw van een gezin en hun maatschappelijke carrière. De jonge veteranen hebben een veteranenvereniging en vooral elkaar als veteranen (hopelijk) pas later nodig als er problemen zijn en dat is nu gelukkig meestal nog niet het geval. Toch willen de veteranenverenigingen ook deze potentiële leden, die nu nog niet georganiseerd zijn, graag hun diensten en steun aanbieden en dus lid maken. Zelfs al zou er nog geen enkele jonge veteraan steun, hulp of elkaar nodig hebben, is het toch al van belang om je te organiseren. Ervaring van de veteranen van de politionele acties in Nederlands Indië en van de veteranen van UNIFIL in Libanon leert ons dat als je elkaar na (vele) jaren alsnog gaat opzoeken, het heel erg moeilijk wordt, elkaar terug te vinden. Zelfs al zijn de adresbestanden bewaard gebleven, zijn deze doorgaans voor het overgrote deel niet meer up to date.

In dit artikel wordt eerst op de doelstellingen van veteranenzorg ingegaan, waarna een verdieping van per-

Oprichtingsvergadering Vereniging Veteranen Vredesmissies Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Marcel Duvekot vertelt over de fietstocht aan de Prins der Nederlanden

soneelszorg, geestelijke gezondheidszorg en erkenning en waardering volgt. Daarna bespreek ik de rol en verantwoordelijkheid van de commandant. Ten slotte wordt ingegaan op de (wederzijdse) ondersteuning van 'oude' en jonge veteranen.

Doelstelling Veteranenzorg

De kerndoelstellingen voor de algehele zorg voor de (jonge) veteranen zijn naar mijn mening personeelszorg en geestelijke gezondheidszorg. Daarbij gaat het allereerst om de praktische personeelszorg van Defensie voor haar (jonge) veteranen, die bij missies kastanjes uit het vuur hebben gehaald. Enerzijds gaat het hierbij om het bieden van faciliteiten in het algemeen, anderzijds zorgt Defensie als verantwoordelijke (ex)werkgever voor instituten en instrumenten die een vangnet vormen voor (jonge) veteranen met echte problemen. Als we spreken over geestelijke gezondheidszorg, gaat het doorgaans over het verwerken van (soms traumatische) ervaringen en deze een plek te geven in het leven als veteraan. Daarmee hangt heel nauw samen de erkenning en de waardering voor het zware en vaak gevaarlijke werk dat de jonge veteranen – soms met gevaar voor eigen leven – hebben uitgevoerd. Defensie zet zich gelukkig al actief in voor erkenning en waardering. Ook de commandanten op elk niveau en de jonge veteranen zelf kunnen hier ook het nodige in betekenen. Daar wordt in de volgende paragrafen verder op in gegaan.

Personeelszorg en geestelijke gezondheidszorg

Op dit terrein zijn diverse organisaties en instrumenten actief. Ik noem er enkele als voorbeeld: Stichting Veteranen Platform, Stichting Veteranen Instituut, Landelijk Zorgsysteem voor Veteranen, Veteranen Registratiesysteem, Centraal Aanmeldpunt en 11 vete-

ranencafés en een veteranenhuis. Dit zijn stuk voor stuk instituties die een belangrijke bijdrage leveren aan personeelszorg en geestelijke gezondheidszorg voor veteranen. In Nederland is er wat mij betreft veel goeds opgezet, waarmee (jonge) veteranen adequaat kunnen worden ondersteund. Helaas is echter voor veel jonge kerels of vrouwen de drempel om met een probleem naar een onbekende te stappen nog (te) hoog. Voor veteranen is bij het verwerken van heftige ervaringen het contact met hun oude kameraden van groot belang. Een soort kameradennetwerk in de vorm van een (jonge) veteranenvereniging kan een soort mantelzorg zijn vanuit de (oude bekende) primaire groep van de veteraan. Hulp van oude kameraden werkt drempelverlagend om iemand met een echt probleem bij de professionele hulp te krijgen. Hier zie ik een rol voor de commandant van een (voormalig uitgezonden) bataljon, regiment, schip, squadron, etc. Door een goed samenspel tussen de hierboven genoemde instituties en de (voormalig) commandanten van jonge veteranen kan een groot deel van de eerder genoemde doelstellingen worden behaald.

Erkenning en waardering

Het is voor militairen die worden uitgezonden belangrijk te weten dat ze bezig zijn met een zinvolle en door de regering en de gemiddelde Nederlander gewaardeerde missie. Erkenning en waardering zijn ook achteraf noodzakelijk voor het moeilijke en gevaarlijke werk dat veteranen tijdens hun uitzending hebben gedaan. Zowel de aandacht die (jonge) veteranen krijgen van onze nationale autoriteiten, zoals de kroonprins en de minister-president, tijdens de Nationale Veteranendag, als ook de aandacht tijdens de Regionale Veteranendagen, zijn hier belangrijke bouwstenen voor.

Ook de Stichting Veteranenlandgoed Vrijland (in Schaarsbergen) kan in de toekomst gaan bijdragen aan erkenning en waardering door de inrichting van een stuk bos als informatief park over de uitgevoerde missies. Daarnaast kunnen ook de media een grote rol spelen in het kader van erkenning en waardering. Helaas gaat berichtgeving in de media rond uitzendingen – en dus het werk van veteranen – nogal eens over incidenten en spektakel, terwijl daarbij het evenwichtige beeld en de grote lijn uit het oog worden verloren. Daarom is het nuttig als krijgsmacht ook zelf activiteiten te organiseren voor een nog beter en completer beeld en begrip van ons werk en vooral de operatie in Uruzgan. Het grootste gedeelte van de veteranen die uitgezonden zijn geweest, is volgens mij prima in staat een paar goede presentaties te verzorgen voor scho-

len, verenigingen en andere organisaties waar ze van uit de eigen (woon)omgeving een (privé) bekende zijn. Dit soort presentaties dragen bij aan een compleet, evenwichtig en eerlijk beeld over de betreffende missie en dat heeft vaak een positief effect op het (politieke) draagvlak en het imago van de veteraan en zijn of haar missie en daarmee de gehele krijgsmacht. Bovendien werkt het uitdragen van het goede en vaak gevaarlijke werk dat de veteraan heeft verricht, ook als een soort rouwverwerking voor de man of vrouw zelf. Er worden nu reeds behoorlijk wat verzoeken voor presentaties ingewilligd, maar Defensie zou hierin zelf proactief en coördinerend moeten optreden. Enerzijds ontstaat hierdoor een realistischer beeld en een positief imago voor de veteranen, anderzijds zal dit ook gunstig zijn voor het draagvlak voor de missie en de werving van nieuw personeel. Nu worden jongeren nog vaak afgeschrikt door 'spektakel berichtgeving' uit de media. Bovendien worden jongeren vaak (negatief) beïnvloed bij hun keuze voor sollicitatie bij de krijgsmacht door leraren, mentoren en ouders, die hun mening ook voornamelijk baseren op een incompleet beeld en op de soms onevenwichtige (vaak negatieve) berichtgeving in kranten, op de televisie en andere media.

Verantwoordelijkheid van de commandant

De commandant van de uitgezonden eenheid waartoe een (jonge) veteraan tijdens zijn missie behoort, is in principe verantwoordelijk voor zijn (jonge) veteranen. De commandant van een bataljon, regiment, squadron of schip draagt verantwoordelijkheid voor de voorbereiding van de eenheid voor de missie, daarbij leert hij of zij de preveteraan en zijn of haar thuisfront kennen en andersom. Tijdens de uitzending bouwt de commandant verder aan de relatie met de preveteraan en het thuisfront. Voor het juiste niveau van de commandant die als aanspreekpunt kan functioneren, moet zo dicht mogelijk bij het niveau van de primaire groep worden ingestoken. Binnen zo'n primaire groep is doorgaans sprake van esprit de corps; dat wil zeggen een hechte band, een herkenbare cultuur en kameradschap. Als we spreken over een primaire groep, bedoelen we een groep, peloton of compagnie; dus maximaal 150 personen.

Dat is dan ook de reden waarom het verstandig lijkt, de regiments-/bataljons- of vergelijkbare commandant met zijn compagnies- of vergelijkbare commandanten voor de uitvoering, verantwoordelijk te stellen voor de veteranenactiviteiten, voor, tijdens maar ook na de uitzending. Dit regiments-/bataljons- of vergelijkbare niveau is over het algemeen goed herkenbaar en bereik-

baar. Het kan fungeren als thuishaven voor de nog actieve militair, de jonge veteraan en de oudere veteranen. Ook beschikt het vaak over een museum, monument, contactblad, website en andere faciliteiten en is derhalve goed in staat reünies te organiseren.

Bovendien zijn er lage drempels, want het is bekend terrein voor zowel de actieve militair (ook als preveteraan) en de (jonge) veteraan. Ook als het gaat om hulp bij psychosociale problemen, is het belangrijk dat de (jonge) veteraan via leden van zijn primaire groep en de bij hem bekende geestelijk verzorger, maatschappelijk werker, etc wordt geholpen, eventueel ook richting de eerder genoemde professionele hulpverleningsinstanties.

Om te voorkomen dat de regimentscommandant heel veel tijd moet besteden aan zijn (jonge) veteranen, is er – om hem/haar te ondersteunen – bij de landmachtregimenten inmiddels een behoorlijk aantal veteranenverenigingen opgericht (zoals de VVVGFP). Deze richten zich vooral op de zorg voor de jonge veteranen en de zorg voor het thuisfront (family support). De commandant en de veteranenvereniging moeten ook de handen ineen slaan als het gaat om het verhogen van de organisatiegraad van jonge veteranen. Het is echt van groot belang dat er een veteranennetwerk ontstaat van oude kameraden, die met elkaar over hun heftige ervaringen kunnen praten en elkaar kunnen ondersteunen bij het aankloppen voor hulp bij professionele instanties, indien er sprake is van echte problemen. De ervaringen uit Nederlands Indië en Libanon leren ons dat als je niet vanaf het begin (dus meteen na de missie) een adresbestand en een netwerk in stand houdt, je elkaar 10 jaar later heel moeilijk en voor een deel helemaal niet meer terug kunt vinden. Teneinde deze verantwoordelijkheden van de commandant te helpen invullen, is in 2003 – als één van de eerste 'jonge veteranenverenigingen' – de Vereniging Veteranen Vredesmissies Garderegiment Fuseliers Prinses Irene opgericht.

Waardering voor het werk: premier Balkenende in gesprek met preveteranen in Afghanistan

Jonge en oude veteranen werken samen

De doelstellingen van de VVVGFI zijn als volgt samen te vatten: ten eerste wil de vereniging de band tussen de jonge veteranen en de actief dienende militairen (preveteranen) die samen uitgezonden zijn geweest in stand houden en waar mogelijk verbeteren. Daarnaast heeft de vereniging als doel de relatie tussen de leden van de vereniging en de parate onderdelen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene in stand te houden. Tenslotte wil de vereniging de leden die psychosociale problemen krijgen, als gevolg van hun deelname aan een vredesmissie, helpen en begeleiden bij het oplossen van deze problemen. Gezamenlijk kunnen periodieke 'dienstverlatersdagen' worden georganiseerd, waarbij er op een positieve wijze aandacht wordt besteed aan erkenning en waardering voor het geleverde werk. Op zo'n dag kunnen preveteranen, die na die dag echt veteraan worden, worden overtuigd dat het goed is zich in te schrijven als lid van een veteranenvereniging. Ten slotte zou het de besturen van deze verenigingen erg behulpzaam zijn en ook veel lastig werk uit handen nemen als de regiments- of vergelijkbare commandant voor de financiële middelen van zijn of haar veteranenverenigingen zou kunnen zorgdragen. Dus structurele financiering voor deze belangrijke taken vanuit de overheid in plaats van steun vanuit privémiddelen en de bank/giro loterij.

Ondersteuning veteranen van Indië en de Tweede Wereldoorlog

De afgelopen decennia hebben de veteranenverenigingen van de Tweede Wereldoorlog en voormalig Nederlands Indië een grote bijdrage geleverd aan het historisch besef en de identiteitsvorming van jong militairen. Het is mede daarom heel goed als de jonge veteranenverenigingen niet alleen een basis bieden voor de jongeren, maar ook ondersteuning bieden aan veteranenverenigingen van oudere veteranen die door afkalfing vanwege de hogere leeftijd niet meer adequaat kunnen functioneren. Hierbij kan worden gedacht aan de ondersteuning van de financiële administratie, de ledenadministratie, het verzorgen van een contactblad, het organiseren van reünies, etc. Let wel, we willen die verenigin-

gen niet overnemen, maar ze wel op een adequate manier ondersteunen. Zo kunnen de jongere veteranen ook praktische diensten aanbieden aan ouderen, die bijvoorbeeld zelf niet meer zo mobiel zijn. Op deze wijze ontstaat een netwerk van actieve militairen, jonge en oudere veteranen, die elkaar van dienst kunnen zijn en samen een netwerk vormen.

In dit kader is ook de ontwikkeling van veteranenactiviteiten in de regio's van groot belang, vooral in verband met de mindere mobiliteit van de oudere veteranen. Voor het komende decennium kunnen jonge veteranenverenigingen – als interim regeling – binnen de standplaatsregio van het regiment ook zorgen voor de behoeften van de oudere veteranen. Hierbij biedt samenwerking met de 11 veteranencafés en het veteranenhuis in Eindhoven goede mogelijkheden. Ook hier geldt dat de veteranenverenigingen ook oudere veteranen kunnen helpen de weg te vinden, te begeleiden of door te verwijzen naar voor hen belangrijke organisaties voor professionele steun.

Kort samengevat

Er zijn inmiddels goede instituties en professionele voorzieningen voor jonge en oudere veteranen op centraal niveau. Toch is het belangrijk de primaire verantwoordelijkheid voor (jonge) veteranenzorg zo dicht mogelijk bij de primaire groep neer te leggen, die voor en tijdens de uitzending is ontstaan, dus op het niveau van bataljon/regiment, schip of squadron. Hierbij hoort uiteraard ook de zorg voor het thuisfront (family support). Op dit niveau kan ook voorzien worden in laagdrempelige hulp en steun op het psychosociale vlak vanuit de primaire groep en bijvoorbeeld de geestelijk verzorgers en maatschappelijk werkers, die ook voor begeleiding naar professionele hulp kunnen zorg dragen. Ook moeten de commandant en de veteranenvereniging gezamenlijk bijdragen aan een hogere organisatiegraad van jonge veteranen dan de huidige 20 %. Daarnaast is het in het kader van de erkenning en de waardering belangrijk dat (jonge) veteranen ook presentaties in hun eigen (woon)omgeving verzorgen op scholen en bij organisaties waar zij vanuit hun privéleven bekend zijn. Dit soort eerlijke en evenwichtige verhalen dragen enerzijds bij aan het imago van de veteranen en de krijgsmacht en anderzijds aan het (politieke) draagvlak van de missie en de wervingspositie van de krijgsmacht op de arbeidsmarkt. Ten slotte is het ook belangrijk dat de (jonge) veteranenverenigingen de oudere veteranen ondersteunen bij hun activiteiten als zij geen adequaat functionerend bestuur meer kunnen vormen. Hierbij kan als interim oplossing voor het komende decennium ook met regionale veteranenorganisaties worden samengewerkt.

Veteranendag

Ook dit jaar was de veteranendag weer een groot succes, met nog meer belangstelling van publiek, media en VIPs. Een stuk waardering voor veteranen; een goede zaak! Er was ook speciale aandacht voor het werk van de Irene Brigade, door de fietstocht van Normandië naar Den Haag die ik eerder aankondigde. De groep van 14 jonge veteranen die deze fietstocht in het spoor van de Irene Brigade over bijna 800 km uitvoerde, is als geheel in Den Haag aangekomen: gefeliciteerd! Daar was veel aandacht voor op het Maliveld, van de burgemeester van Den Haag en in de media. Zelfs een artikel in de Telegraaf ontbrak niet.

De burgemeester van Den Haag, Van Aartsen, ontvangt de deelnemers aan de Fietstocht Normandië - Den Haag

Missie in Uruzgan

Onze penningmeester SMA Richard Ekelhoff is afgelopen maand terug gekomen van uitzending in Uruzgan. De berichten over het werk van het gros van het 17e Painbat GFPI in Uruzgan zijn positief. Ik heb een stille hoop dat elders in dit nummer er weer een artikeltje van iemand van het bataljon is opgenomen, anders is dit een oproep aan de fuseliers om wat van zich te laten horen.

Post tijdens de uitzending

Het is erg ondersteunend en motiverend om regelmatig wat van het thuisfront te horen. Ook de leden van de VVVGFI zijn als jonge veteranen een stukje thuisfront. Ik vraag u allen zo nu en dan eens een berichtje te sturen naar onze fuseliers. Op onze website kunt u de NAPO adressen vinden. Er gaan uiteraard ook steeds fuseliers individueel op uitzending naar hoofdkwartieren en ter ondersteuning of als aanvulling van andere eenheden. Laat het ons weten, dan krijgt u vast wat meer post. We verwachten uiteraard ook uw ervaringen (als artikeltje) terug voor publicatie in De Vaandeldrager.

Kopij

Zijn er leden die iets te vertellen hebben over hun huidige of inmiddels afgesloten uitzending of over hun vervolgloopbaan buiten defensie, stuur een goed verhaal met een paar foto's naar onze secretaris.

Leden

Ten slotte is ons ledental inmiddels gestegen tot ruim 480. Wil je jezelf of iemand anders aanmelden als lid van de VVVGFI, kan dat bij onze secretaris vvvgfi@home.nl of surf naar onze website www.vvvgfi.nl. Op onze website kun je via het gastenboek of de links mogelijk ook je 'oude kameraad' terugvinden, artikelen over uitzendingen lezen en foto's bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie; geef a.u.b. je nieuwe adres door als je verhuist.

Oproep Kosovo reünie

De Identiteitsgroep Vredesmachten (IVM) is op zoek naar 5865 (ex) militairen in verband met de organisatie van een grote Kosovo reünie medio maart 2010 op de voormalige Vliegbasis Soeterberg. Op deze reünie zijn alle (ex)militairen welkom die deel hebben genomen aan de missie KFOR alsmede de voorafgaande missies in Kosovo: Navo-verificatiemissie, Extraction Force (EF), Allied Harbour, Operatie Allied Force, en UNMIK.

Deze reünie wordt krijgsmacht breed opgezet dus iedereen is welkom KM, KL, KLU, KMar.

Bent u zelf uitgezonden geweest met één van de bovenstaande missies of kent u iemand die in Kosovo gediend heeft?

Neemt u dan contact op via onderstaand adres.

Door u vroegtijdig te melden krijgt de organisatie een beeld hoeveel reünisten er verwacht worden en kunnen wij goede afspraken maken met de kazerne zodat er geen mensen teleurgesteld hoeven te worden wegens plaats gebrek.

Voor meer informatie over de Kosovo reünie kunt u kijken op: www.vredesmachten.nl.

Of mail naar: KOSOVO.reunie@gmail.com.

Secretariaat IVM:

Albert Schweitzerlaan 10,
2641 ZT Pijnacker

Met Vredesgroet,
KFOR reünie commissie 2010

REGIMENTSFLITSEN

Van de Regimentscommandant

TEKST: LKOL DER FUSELIERS JOOST DOENSE
BATALJONS- EN REGIMENTSCOMMANDANT

De Irenevlag wappert op Kamp Holland

Sinds twee maanden wappert de Irenevlag op Kamp Holland - Afghanistan.

De Charlie-Beren zijn weer thuis en na een welverdiend verlof beginnen ze weer in Oirschot. Ze hebben een uitstekende uitzending gedraaid maar moest helaas enkele gewonden betreuen. Jeroen, Dennis, Rik en Luuk moesten terug naar Nederland. Met uitzondering van Dennis gaat het gelukkig redelijk tot goed met hen al zal volledig herstel tijd gaan kosten. Dennis is zeer zwaar gewond geraakt door een bermbom en herstelt langzaam. Ik wens hem, zijn vriendin, familie en overige vrienden veel sterkte.

De missie hier is begonnen en dat is goed! Vlak voor vertrek vroegen veel mensen me of we er klaar voor waren. Natuurlijk zijn we er klaar voor maar we waren er vooral klaar méé; klaar met het lange en drukke opwerkprogramma. Iedereen was optimaal opgewerkt en gemotiveerd en wilde niets liever dan beginnen. Gelukkig is dat moment nu aangebroken en draaien we op volle toeren.

De Bravo-Eagles in Deh Rawod (DRW) en de "Wolfpack" Marinierscompagnie in de omgeving van Tarin Kowt (TK). Al veel operaties zijn uitgevoerd en ook zijn er al mooie resultaten behaald. De Stoters van de Alfa "Demon" compagnie hadden

speciale opdrachten voor de Afghaanse verkiezingen maar ook zij zijn nu volop actief in het gebied. Ook de Verkenner zijn regelmatig op pad en vanuit Kamp Holland ondersteunen de Pantserhouwitzer, de Geneeskundige Hulppost en de Staf de eenheden buiten de poort.

Behalve de eerste successen, hebben we helaas ook de eerste gewonden: Mariniers 1e Klasse Miguel en Kasper raakten eind juli gewond bij een aanslag met een bermbom maar gelukkig maken ze het goed. Iedereen hier wenst ze een voorspoedig herstel. Meer bijdragen over Afghanistan vindt u elders in deze Vaandeldrager.

Alfa-tijgers

De Alfa-tijgers zijn nog in Oirschot en hebben de eindsprint ingezet voor hun eigen uitzending van eind dit jaar. Tijgers: ga er vol tegenaan want ik verzeker jullie dat alle voorbereidingen zich hier dubbel en dwars terugbetalen.

Door de zomer is het rustig geweest bij het Regiment maar dat gold niet voor de Oud-strijders. Ik heb er vele op het vliegveld gezien en Genmaj Rudi Hemmes is bij bijna alle 11 inrotaties en 5 uitrotaties geweest. Mijn dank voor deze betrokkenheid.

U weet dat de mensen hier alleen optimaal kunnen functioneren met steun van het thuisfront. Ook het Regiment is een deel van dat thuisfront. Ik nodig u dan ook uit om mijn Fuseliers, Stoters, Mariniers, Rijders, etc. te steunen met een kaartje of een brief. Zoals altijd wens ik u veel leesplezier.

Regimentskalender 2009 -2010

DATUM	ACTIVITEIT	LOCATIE	BIJZONDERHEDEN
14 oktober	Herdenking en reünie 4 & 7 GRPI	Oirschot	Vml RC, nadet ondersteunt, Vaandelwacht en uitzendvlag Ccie
02 december	Beëdiging & koorduitreiking	Colijnsplaat	Vml RC en -RA, Ccie ondersteunt
07 november	Herdenking	Wolverhampton	
02 december	Beëdiging & koorduitreiking	Colijnsplaat	Vml RC en -RA, Ccie ondersteunt
29 jan 2010	Regimentsjaardag	Oirschot	Ccie en Nadet organisatie, 1e werkdag TFE-10 na uitzending

Vanuit een zonnig Afghanistan

TEKST: KAP DER FUSELIERS BENJAMIN HOEBERICHTS
HOOFD SIE S1 EN REGIMENTSKAPITEIN

Het schrijven van dit artikel gebeurt vanaf mijn bureau in Tarin Kowt, Afghanistan. Het beeld van "bureau" moet misschien een beetje worden bijgesteld, want het gaat in dit geval om een gepantserde container (prefab), geschakeld met een heel aantal andere prefabs en omgeven door een zogenaamde Hesco-wall (grote, met grind gevulde, zakken). In de container staan echter alle attributen die een bureau tot een bureau maken. Tafels, stoelen en natuurlijk een paar telefoons en computers.

Aanloop naar de uitzending

De periode voor de uitzending is een drukke tijd geweest. Dit is elders in dit nummer ook te lezen. Voor de Sie S1 heeft deze periode vooral in het teken gestaan van de OT (Organisatie Tabel) en de inrotatie. Het was zaak om op het laatste moment nog de laatste personen op de juiste plaats in de organisatie van onze Battlegroup te plaatsen, zodat ook iedereen uiteindelijk daar kwam waar hij of zij de werkzaamheden tijdens de uitzending zou gaan vervullen. De inrotatie was weer een heel andere uitdaging. Vanuit niveaus boven ons is vrij strak aangegeven hoeveel vliegtuigstoelen richting Afghanistan op welke datum beschikbaar waren. Op basis hiervan dienden wij op een logische manier 547 personen te laten vertrekken richting het uitzendgebied. Uiteindelijk is het allemaal gelukt en vanaf 2 juli zijn wij in elf vluchten naar Afghanistan vertrokken. De laatste groep is op 6 augustus vertrokken vanaf Luchtmachtbasis Eindhoven.

Het gepantserde bureau van de Regimentskapitein

Op Regimentsgebied is in die laatste periode voor de uitzending met name de Veteranenfietstocht "In het spoor van de Irenebrigade" een opvallende happening geweest. Hierover leest u ook meer in dit nummer. Ik heb zelf de eer gehad om met de oudstrijders Kolonel b.d. Tony Herbrink en de heer Frans van der Meeren aanwezig te mogen zijn bij de start van de fietstocht bij het strand van Normandië. Voor mij was dit op meerdere manieren een bijzondere gelegenheid, onder andere om de geschiedenis door de aanwezigheid van onze oudstrijders zo "levend" te zien worden.

Later in die week heb ik de fietsers en onze veteranen nogmaals ontmoet, in 's-Hertogenbosch bij het café van Kapitein Marco Kroon (RMWO) en bij het monument in Hedel.

De uitzending tot nu toe

De Sie S1 werkt hier in het gebied gesplitst. Sergeant-majoor Bosman (toegevoegd vanuit de Marine) en ikzelf werken op Kamp Holland in Tarin Kowt, terwijl adjudant Hans van Hest de personeelsaangelegenheden op zich neemt op Kamp Hadrian in Deh Rawod. Wij allen zijn inmiddels aardig aan de slag, maar dat mag ook wel aangezien we op het moment van schrijven al zo'n anderhalve maand onderweg zijn.

Het is misschien moeilijk voor te stellen, maar één van de hoofdtaken tot nu toe is het plannen van de uitrotatie geweest. Zoals het er nu naar uitziet, zullen de eerste fuseliers van onze battlegroup in de tweede week van november weer voet op Nederlandse bodem zetten.

Helaas hebben wij tot nu toe zes gewonden te betreuren gehad. Op 29 juli zijn twee Mariniers gewond geraakt bij een IED-aanslag. Ze maken het naar omstandigheden goed, maar hebben wel hun uitzending moeten afbreken om in Nederland verder te herstellen. Op 26 augustus heeft opnieuw een IED-aanslag plaatsgevonden waarbij één korporaal en drie fuseliers gewond zijn geraakt. De laatste drie zijn slechts lichtgewond geraakt en zijn inmiddels weer bij hun eenheid aan het werk. De Korporaal is middelzwaar gewond geraakt en is gerepatriëerd om in Nederland verder te herstellen. Op Regimentsgebied is met name het vertrek van onze battlegroup en de terugkeer van onze C-"Beren" compagnie een belangrijke activiteit ge-

weest. Bij elk vertrek en terugkeer zijn onze oud-strijders vertegenwoordigd geweest en bij elk vertrek is nog een laatste alcoholische toast uitgebracht met Calvados. Dit alles is erg gewaardeerd door de fuseliers, mariniers en stoters. We kijken er dan ook naar uit de heren weer te zien bij terugkeer.

Ondanks het feit dat Generaal Hemmes nog een heel aantal leden van de battlegroup op het vliegveld heeft voorzien van Invasiekoorden, bleek toch dat twee personen nog geen koord uitgereikt hadden gekregen. De Regimentscommandant heeft dat hier, met mandaat van de Generaal, alsnog gedaan.

De Regimentsactiviteiten in Nederland gaan natuurlijk ook door. Zo ligt de herdenking bij het Indiëmonument inmiddels achter ons. Herdenkingen in Beringen en Thorn liggen op het moment van schrijven

ven nog voor ons. Hetzelfde geldt voor de jaarlijkse herdenking in Wolverhampton. Deze herdenkingen en verschillende reünies worden onder andere gecoördineerd door Sergeant-majoor Helen Smeets en Korporaal Joyce Verbaant, die het Sie S1-front in Oirschot bewaken.

Samen, zij vanuit Nederland en wij vanuit Afghanistan, vangen wij over een aantal weken aan met de planning voor de Regimentsjaardag 2010, die gehouden zal worden op vrijdag 29 januari, in de eerste volledige werkweek van de Battlegroup na terugkeer in Nederland.

Enkelen van u zal ik ongetwijfeld voor die tijd nog zien. En we lezen elkaars verhalen en belevenissen vast en zeker weer in het volgende nummer van de Vaandeldrager. Tot dan!

Regimentscommandant reikt met instemming van de voorzitter van de VOSKNBPI nog twee koorden uit

En ook die koorden worden fanatiek natgemaakt. Helaas ontbreekt het glaasje Calvados

Regimentsweetjes

Wist u dat:

Onze hoofdredacteur een brief ontving van oud-strijder J. Hellingwerf uit Almelo van het 4de Indië-bataljon (ost comp, pag pel.) na het defilé op 5 mei in Wageningen? Hij heeft een stukje uit de brief overgetypt.

Intermezzo

Tijdens onze jaarlijkse parade in Wageningen, met de parade-eenheid van de Indië-bataljons "Prinses Irene" deed zich het volgende intermezzo voor. Zoals veel voorkomt bij zo'n evenement, vond er een opstopping plaats, zodat we stil moeten staan tot het zich weer oplost. Vanuit het publiek hoorde ik een stemmetje roepen: "Meneer, meneer!" Er stond een meisje van ongeveer vier á vijf jaar, dat mij aanriep. In haar hand had ze een bosje bloemen, in het veld geplukt. Ik liep naar haar toe en knielde bij haar neer. Ze gaf mij de bloemetjes en zei: "voor jou!" Ik nam de bloemetjes

aan en zei: "Dat vind ik lief van je, dankjewel" en gaf haar een kusje op haar voorhoofd. "Jij hebt vast en zeker een hele lieve moeder" zei ik. Ze knikte en wees met haar handje omhoog. "Attentie" werd er geroepen en ik wilde snel weer intreden in gelid. Haar moeder kwam naar me toe en zei: "U ook bedankt" en gaf me een kus op mijn wang. Terug in het gelid. "Geef acht, voorwaarts mars!" Tranen prikten in mijn ogen, terwijl we onze parade voortzetten. Het leven gaat door...

Defilé in Wageningen

DVD St. Joris Winge

Wist u dat:

Er een DVD is gemaakt van de onthulling van de plaque in St. Joris Winge op 30 mei van dit jaar? Als u interesse hebt in deze DVD dan kunt u die bestellen bij Richard van de Velde. Maak een bedrag over van € 15,- aan Richard (giro 5231564 t.n.v. R van de Velde te Beusichem). Hij zorgt er dan voor dat u in het bezit komt van deze DVD.

Gele Rijders met Invasiekoord

TEKST: ELTNT STEFAN OBER

Wist u dat:

Een klein doch slagvaardig groepje voorwaartse waarnemers voor de duur van de uitzending van Battlegroup 10 aan de Bataljonsstaf van 17 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene is toegevoegd. Afkomstig van de 11e Afdeling Rijdende Artillerie uit 't Harde, steunen wij de Battlegroup met een extra waarneemgroep om de lasten voor de vuursteun enablers te verlichten. Per compagnie is er standaard één waarneemgroep maar nu de pelotons voornamelijk zelfstandig als Combined Arms Team worden ingezet is dit niet haalbaar. Vandaar de onderlinge steun binnen de 13e Gemechaniseerde Brigade. Voor de meesten is het wel even wennen, de kwartiermuts zo dicht bij. Maar na een invasie van Mariniers binnen de gelederen van de Fuseliers kan alles!

Stuur eens een kaartje

Wist u dat:

De bulk van ons bataljon nog steeds in Afghanistan zit? En dat het erg leuk is om post te ontvangen. Dus... Laat eens wat van je horen. Het laatste adres is van onze Regimentskapitein die eventuele post zeker zal verspreiden onder de Fuseliers. Vanaf 15 november tot aan de laatste dag voor kerstmis, 24 december komt het bataljon naar we hopen weer veilig terug uit Uruzgan. Schrijven dus!

De indeling op de verschillende locaties is als volgt:

Ateam = luchtmobiele compagnie, Acie 13 Infbat Aaslt Regiment Stoottroepen Prins Bernhard met 1 x peloton Bcie 17 Painfbat

Bteam = Bcie 17 Painfbat (- 1 pel) + 1 x peloton luchtmobiele compagnie

Dteam = Marinierscompagnie (met 1 x GNK afvoergroep, 3 personen van 17 Painfbat Ststcie) Basecommand DRW bestaat ook uit verschillende Fuseliers (Ststcie)

BA neemt afscheid van CSM Bcie

Wist u dat:

Bataljonsadjutant aooi Jeroen van Dijk begin dit jaar een nieuwe traditie heeft ingevoerd? Bij uitzending van een of meerdere CSM's wordt er vlak voor vertrek op de vliegbasis in Eindhoven door de BA en de CSM's geproost met een glaasje Calvados op een goede uitzending en een behouden thuiskomst. Nadat eerder dit jaar de CSM's Ron Koot (Ccie) en Pascal Worseling (StstCie) op deze wijze uitgezwaaid zijn was het op 2 juli de beurt aan John van Helvert.

Jeroen van Dijk en Peter Wijkhuisen (CSM Acie) nemen afscheid van John van Helvert

Onderstaand de postadressen:

Fuseliers van het A Team
TFE-10 / 17 (NLD) BG GFPI / Ateam
NAPO 125
3509 VP Utrecht

Aan een Fuselier
TFE-10 / Basecom TK
NAPO 115
3509 VP Utrecht

Fuseliers van het B Team
TFE-10 / 17 (NLD) BG GFPI / Bteam
NAPO 140
3509 VP Utrecht

Fuseliers van het D Team
TFE-10 / 17 (NLD) BG GFPI / Dteam
NAPO 130
3509 VP Utrecht

Aan een Fuselier
TFE-10 / Basecom DRW
NAPO 145
3509 VP Utrecht

Fuseliers van de Bataljonsstaf
TFE-10 / 17 (NLD) BG GFPI / Bataljonstaf
NAPO 150
3509 VP Utrecht

Kap B.P. Hoeberichts
V0113541
TFE-10 / 17 (NLD) BG GFPI / Bataljonstaf
NAPO 150
3509 VP Utrecht

Met meer dan 50.000 tevreden relaties is DFD één van de grootste particuliere assurantiebemiddelaars van Nederland. DFD, maatwerk in financieel advies!

Een nieuwe site en de Digitale Polismap

Als regelmatige bezoeker van onze site heeft u het al lang gezien: www.dfd.nl heeft een totale metamorfose ondergaan. Een nieuwe overzichtelijke site met een duidelijk onderscheid in particuliere en militaire producten.

DFD gaat verder; op dit moment wordt druk gewerkt aan de Digitale Polismap. Een polismap die u straks de mogelijkheid biedt om online uw verzekeringen te bekijken, wijzigingen door te voeren en schades te melden. Hiervoor hebben wij wel uw e-mailadres nodig!

Laat daarom uw e-mailadres achter via de speciale button op onze nieuwe site! Zodra de Digitale Polismap actief is, ontvangt u van ons uw inloggegevens per e-mail en heeft u direct toegang tot uw persoonlijke polismap.

Laat hier uw e-mailadres achter om toegang te krijgen tot uw Digitale Polismap

Laat hier uw e-mailadres achter om toegang te krijgen tot uw Digitale Polismap

www.dfd.nl: uw bezoekje zeker waard!

MET MEER DAN 50.000 TEVREDEN RELATIES IS DFD ÉÉN VAN DE GROOTSTE PARTICULIERE ASSURANTIEBEMIDDELAARS VAN NEDERLAND

dfd particulier			dfd defensie		
Maatwerk verzekerd Zorgeloos genieten			Maatwerk verzekerd Altijd en overal		
VERZEKERINGEN	FINANCIËLE TOEKOMST	HYPOTHEKEN	MILITAIR	UITZENDING	DIENTSVERLATING
Uw hypotheek De aankoop van een woning is één van de belangrijkste financiële beslissingen. DFD beschikt over een breed assortiment aan oplossingen van grote hypotheekaanbieders. Wij begeleiden u naar de hypotheek die het beste bij u past, nu en in de toekomst. Lees Verder			Er is een tijd van komen en... Als er iets wijzigt in uw woon- of werkomstandigheden veranderen daar mogelijk ook uw risico's mee. Wanneer u Defensie verlaat, loopt u geen militaire risico's meer. Uw DFD MaatwerkPakketpolis Militair moet worden omgezet naar een DFD MaatwerkPakketpolis Particulier. Lees Verder		
NAAR DFD PARTICULIER			NAAR DFD DEFENSIE		

DFD investeert in de toekomst